

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 9. SEPTEMBER.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

prporoča molitvenike lastne zaloge: A. Cadež »Svetilnik na morju življenja« r. Din 15[—], zl. Din 20[—], »Družbenik Marijine« r. Din 16[—], zl. Din 22[—], usnje Din 44[—], »Častimo sv. Jožefa« à Din 8[—], »Dušni vodnik« r. Din 26[—], zl. Din 36[—], »Jezus na križu« r. Din 18, zl. Din 25[—]. V zalogi so tudi vedno molitveniki drugih založb, kakor: »Hél Brezmadežna« pol platno Din 15[—], celo platno Din 20[—], »Filoteja« r. Din 28[—], »Pri Jezusu« r. Din 9[—], zl. Din 15[—], vatran Din 28[—], usnje Din 42[—], »Sv. obhajilo« rd. Din 12[—], zl. Din 18[—], »Večna molitev« droben tisk Din 40[—], debel tisk Din 60[—], »Apostolski molitveniki« r. Din 12[—], zl. Din 16[—] in drugi. Potrežba točna in solidna.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA K. T. D.

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
IL NADSTROPJE

Uredite si prebavo, da Vam minejo bolečine!

Bolečine v želodcu, črevih, trdo telesno odvajanje, glavobol, pritisk krvi v glavo, neravnost, pomanjkanje spanja, zlata žila, slab tek - nastanejo zaradi slabe prebave. Uredite si svojo prebavo s preizkušenim eliksirjem FIGOL, da Vam minejo bolečine. FIGOL-eliiks r urejuje prebavo in Vam vrsta zdravje FIGOL izdeluje in pošilja po pošti proti povzetju z navodilom o uporabi

lekarna dr. Semelič, Dubrovnik 2.

Originalni zabojček s 3 steklenicami Din 105[—], z 8 stekl. Din 245[—], 1 steklenica Din 40[—].

Neobčujne zabavale nam delajajo vsak dan o uspešnem učinkovanju FIGOL-a.

RAZNO.

»Zadnje besede svete Terezije Det. J.«

Ni še preteklo leto dni, že je iz karmelskega zatišja na Selu pri Ljubljani izšla nova, 124 strani obsegajoča knjižica o sv. Mali Cvetki z naslovom »Zadnje besede svete Terezije Deteta Jezusa«, iz dnevnika njene rodne sestre Pavline. Cena 15 Din, s pošto 16 Din.

To novo delce obsega zapiske pogovorov rodne sestre sv. Terezije (Pavline), karmeličanke m. Agneze s svetnico na smrtni postelji, kratek opis njene smrti ter končno tri molitve na čast sv. Tereziji (str. 128).

Dnevnik m. Agneze je dragoceno dopolnilo k rokopisu male svetnice »Povest duše«, saj izraža najintimnejše misli in čustva dveh sestic, ki sta se pristrčno ljubili. Pavlina je bila za Terezijo »mamica«, tudi kot redovnica. In sama ji je izjavila: »Saj poznate vsak kotiček moje duše. — Vi edina!...« Nihče zato ni bil bolj poklican splesti kito cvetja okrog lika mučenice ljubezni kot ona.

Zapiski začenejo s 1. majem 1897 in končajo s četrtnkom, 30. septembra, dnevom njene smrti. Samostanskemu predstojništvu v Liesieux-u so častilci sv. Terezije lahko zelo hvaležni za objavo dragocenih spominov, ki odkrivajo pajčolan tihega trpljenja deviške neveste Križanega. Koliko globokih misli, ganljivih zgledov junaškega samozatajevanja, premagovanja in žrtev odseva iz teh vrstic, ki kažejo, kako je treba praktično hoditi »malo pot«. Nič ni izumetničenega, narejenega, pač pa vse priprosto, pristno, otroško, prihajajoče iz srca, ki ne pozna laži in zvižahnosti. Teh pet mesecev počasnega umiranja, prenapolnjenega s trpljenjem, je izkristaliziralo njeno dušo kakor ogenj zlato ter jo pokazalo v sijaju vseh njenih junaških čednosti. Želja umreti in se združiti z večno Ljubeznijo, da bi z njo združena zopet delila ljubezen drugim, je bila najsilnejša izmed vseh njenih želja in se v zapiskih najpogosteje ponavlja. »Ljubiti, biti ljubljena in vrniti se na

zemljo, da pridobim Ljubezni ljubezen« str. 53) to je bilo geslo Male Cvetke Gospodove.

V knjižici se menjavajo resne globoke misli s šaljivimi domisleki, ki odkrivajo otroško-šegavi in nedolžno-veseli značaj sveinice. Vse je prepleteno z mičnimi pesmicami, ki jih je pisateljica v dovršeni pesniški obliki preložila v slovenščino. Že itak zajemljivo knjižico te pesmice še bolj poživje.

Besede in misli m. Agneze so izražene v zapiskih z drobnejšim tiskom, da se ločijo od onih sv. Terezije.

Č. predstojništvu Karmela na Selu gre za novi književni dar topla zahvala. Privabil bo karmelski Cvetki novih častilcev ter z njihovo radodarnostjo pomagal dokončati zgradbo nove kapelice na čast sv. Tereziji Det. J. v lični samostanski cerkvi.

Dr. o. Stanko Marija Aljančič.

Dekliško vzgojevališče »Marijin dom« v Kočevju sprejema deklice v meščansko šolo ter jim nudi pouk in krščansko vzgojo. Poleg šolske izobrazbe dobivajo gojenke tudi zasebno izobrazbo, bodisi v glasbi, jeziki, strojepisju in ženskih ročnih delih. V zavodu, ki ima zelo ugodne zdravstvene razmere, vodijo pouk in vzgojo usmiljene sestre. Sprejemajo se tudi gojenke za osnovno šolo.

Meščansko-gospodinjstva šola v Zg. Šiški pri Ljubljani se začne s 1. septembrom t. l. in traja 10 mesecev. Šola ima krasen, moderno urejen dom sredi vrtnarsko urejenih nasadov z obsežnim vrtom in lastno ekonomijo. Pouk in odgojo oskrbujejo šolske sestre iz Maribora.

Častivci sv. Jožefa, ki bi mogli in hoteli kaj prispevati za popravo zvonika pri cerkvi sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru, naj pošljejo svoje darove, četudi majhne, predstojništvu ondotnega samostana kapucinov, ki prosijo v zgorajšnji namen pomoči. — Hkrati sprejmo tudi stare in prečitane številke Bogoljuba, ki bi jih obrnili v dušni prid drugih.

Razstava cerkvenih paramentov. Bratovščina sv. Rešnjega Telesa bo priredila v času od 5. do 9. septembra t. l. razstavo cerkvenih paramentov, namenjenih za ubožne cerkve, in sicer v dvorani škofijske palače, v drugem nadstropju. Razstava bo otvorjena dopoldne od 8. do 12. ure, popoldne od 2. do 6. ure, na praznik 8. septembra in v nedeljo 9. septembra pa dopoldne le od 10. do 12. ure. Priporočamo obisk razstave zlasti vsem častilcem sv. Rešnjega Telesa.

Po zaključku uradn. dela je došlo to-le poročilo:

Šmarnogorski dan. Ob udeležbi katol. vernega ljudstva, kolikršne ne pomni sedanja generacija, in ob prekrasnem vremenu je 15.

avgusta posvetil presvetli nadpastir g. dr. A. B. Jeglič štiri zvonove za Marijino božjepotno cerkev na Šmarni gori. Asistirali so gg.: kanonik-dekan Iv. Lavrenčič, Msgr. Bilban, župnik Lesar, spiritual Cegnar ter mnogo okoliških gospodov. Sv. obred se je pričel ob devetih v zvoniku ter se zaključil z navdušenim govorom in s sv. mašo, ki jo je opravil presvetli vladika ob 11. Sv. opravilo je sledilo prekrasno uspelo marijansko zborovanje, ki mu je predsedoval kanonik Lavrenčič. Slavnostna govornika gg. dr. M. Natlačen in dr. Basaj, oba odlična kongreganista, sta s svojimi prepričevalnimi besedami nepopisno navdušila vse zborovalce. »Bogoljub« bo v prih. številki podal obširnejšo vsebino obeh prekrasnih govorov. Zbor sta pozdravila tudi gg. Tensundern, velik prijatelj Slovencev z Westfalskega in Msgr. Bilban iz Amerike. — Svetih maš je bilo ta dan na gori v času od 5. do pol 12. ure enajst, obhajanih pa je bilo do 800 vernikov. Sodi se, da je bilo 15. avg. na Šmarni gori do 10.000 vernikov.

ZAHVALE.

M. P. se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Devici, rešiteljici jetnikov in sv. Mali Cvetki za trikrat uslišano molitev. — U. V. (Celje) izreka obl. zahvalo sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje v zelo težkem slučaju.

A. K. se zahvaljuje naši Lj. G. in sv. Alojziju za čudovito pomoč v važni zadevi. — Matilda Mohorko, Maribor, se zahv. presv. Imenu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, † Slomšku, S. Celini, sv. Antonu i. dr. pom. za ozdravljenje in za pomoč v težki bolezni. — Vojnik M. Smodej se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za takoj uslišano prošnjo v veliki zadevi. — A. S. iz Ptuja se zahvaljuje božjemu Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu za uslišanje mnogih prošenj. — Zahvaljujemo se † škofu Slomšku za hitro uslišanje v jako važnih zadevah. Posebej se zahvaljujem tudi presv. Srcu J. in sv. Antonu P. za že mnogo uslišanih prošenj. (Zahv. obl.) — Mati osmih otrok se zahv. Mariji vedne pomoči za uslišane prošnje. — Koren Kat. se zahv. presv. Srcu J., žal. M. božji, † Slomšku, † škofu Baraga, gr. Ledohovski, sv. Tereziji D. J. in S. Benigni za pomoč v težki zadevi. — A. O. se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu Pad. za prejete milosti. — K. P. se zahvaljuje Materi božji in svetnikom božjim za uslišane prošnje. — A. S. se zahvaljuje † škofu Slomšku za izboljšano zdravje. Zdravnik-specijalist je izjavil, da je levo uho (sluh) izgubljeno; sedaj je pa popolnoma zdravo in sluh normalen. — R. A., Ricmanje, se zahv. sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje hude bolezni na nogi. — Z. A. izreka zahvalo presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziki in svetnikom priprošnjikom za milost prejetih zakr. — H. M. se zahv. sv. Antonu, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in presv. Srcu J. in M. za uslišane prošnje v treh važnih zadevah. — Pia Rostan se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za pomoč v bolezni in daruje »Bogoljub« 10 Din. — T. O. (Polhov Gradec) se zahv. Mariji Brezmadežni za pomoč v nevarni bolezni po opravljeni devetdnevni. — U. Zupanc se zahv. žal. Materi b. in sv. Tereziji D. J. v zapleteni sod. obr.

Koledar Apostolstva molitve za september 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: **Skrb za umirajoče.**

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Spreobrnjenje afriških narodov.**

Mesečni zaščitnik: Sv. Jeronim (30.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sobota	Egidij (Ilj) op.	Boj pijančevanju in nenravnosti	Besnica	Sv. Florijan
2 Nedelja	14. pb. angelsk.	Češčenje angelov varuhov	Ljublj.-Sv. Jak.	Žitale
3 Poned.	Mansuet š.	Naši mladeniči pri vojaki	Črmošnjice	Sv. Rok
4 Torek	Rozalija d.	Krščanska vzgoja mladine	Slavina	Stoperce
5 Sreda	Lavrencij Just. š.	Duhovniški naraščaj na Primorskem	Vreme	Vuzenica
6 Četrtek	Caharija pr.	Narodni mir in edinost	Kranjska gora	Trbnje
7 Petek	Regina d. m.	Širjenje posvetitev družin	Mokronog	Ribnica
8 Sobota	Rojstvo M. D.	Dijaške Marijine družbe	Cerknica	
9 Nedelja	15. pb. P. Kl. s.	Misijoni v Afriki	Homec	Ribnica
10 Poned.	Nikolaj Tol. S.	Katoliška akcija med Slovenci	Polšnik	Sv. Anton-Poh.
11 Torek	Prot in Hiac. m.	Poverjeniki (ce) dobrih časopisov	Prmskovo	Vuhred
12 Sreda	Ime Mar.	Čitanje nabožnih knjig	Vel. Lašče	Sv. Prin. ož
13 Četrtek	Notburga d.	Posli, hlapci in dekle	Boštanj	Zavrče
14 Petek	Pov. sv. Kr.	Sv. Cerkev v Mehiki in Rusiji	Sv. Križ.-Kost.	
15 Sobota	M. B. 7 žal.	Zaliranje kletvine	Šmarje	Sv. Barbara-Hal.
16 Nedelja	16. pb. Ljudm.	Krščanske matere	Polh. Gradec	Leskovec
17 Poned.	Rane sv. Franč.	Redovi sv. Frančiška	Št. Lambert	Sv. Trojica
18 Torek	Jožef Kupert. s.	Krščanske delavske organizacije	Sv. Planina	Sv. Vid-Ptuj
19 Sreda	† Jan. m. Kv.	Pogosto prejemanje sv. zakramentov	Križe	Škale
20 Četrtek	Evstahij m.	Radl vere preganjani	Svibno	
21 Petek	† Matej ap. Kv.	Jugoslovanski misijoni v Indiji	Brunnice	Sv. Martin-Šal.
22 Sobota	† Tomaž. š. Kv.	Slovenci zunaj domovine	Hrastje	Št. Janž p. Vel.
23 Nedelja	17. pb. Lin p.	Sv. Oče in njegovi nameni	Kostrivnica	Št. Ilj-Vel.
24 Poned.	Marija reš. jetn.	Boj slabemu časopisju	Repnje	Šoštanj
25 Torek	Kleofa s.	Dostojnost v nošnjih in vedenju	Vinica	
26 Sreda	Cip. in Just. m.	Slomškova zadeva	Bevke	Gor. Ponikva
27 Četrtek	Kozma in Dam.	Konkordat v Jugoslaviji	Krka	Bele Vode
28 Petek	Vaclav kr.	Krščanski vladarji in državniki	Stična	Gor. Lendava
29 Sobota	Mihael nadang.	Zadeve naših škofov	Poljane n. Š. L.	Zavodnje
30 Nedelja	18. pb. Jeronim	Ta mesec umrli	Trzin	Laško

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

Družbenka M. P. se priporoča Mariji, Pom. Kr., sv. Alojziju in sv. Mali Cvetki za gorečnost v dobrem in za spoznanje pravega poklica; Svetemu Duhu za važno družinsko zadevo. — M. S. se priporoča v molitev, da bi mogla opraviti zaobljubljeno božjo pot. — Ana Kobentar se priporoča č. ss. uršulinkam v molitev in izroča svojo prošnjo za zdravje presv. Srcu Jez., Mariji Pomagaj na Brezjah, sv. Antonu, sv. Jožefu in sveti Mali Cvetki. — Neimenovana (Gorenjavas) prosi odvrnenja nesreč in pomoči v hudi stiski dušni in telesni presv. Srce Jezusovo, lursko Marijo, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. Terezijo D. J. Priporoča se tudi molitvi blagih oseb, da bi bila uslišana. — K. G. se priporoča Materi božji, sveti Tereziji in † škofu Slomšku, svetnikom božjim za zdravje sestre in sv. Ant. za vsakd. kruh. — B. P.

se priporoča svetnikom božjim za spreobrnjenje očeta, ki hudo kolne. — R. A., Ricmanje, se priporoča presv. Srcu J., Materi b., sv. Jožefu, sveti Ani, sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki v hišnih zadevah in potrebah. — N. N. priporoča dobro vzgojo otrok-sirot sv. Mohorju in Fortunatu, sv. Cirilu in Metodu in nebeški Materi. — M. H. S. se priporoča Sv. Dubu, žal. M. b., † Slomšku za zdravje, razsvetljenje, vdanost v b. v. in dušni mir; sveti Tereziji D. J., sv. Stanislavu, sv. Alojziju za vredno prejemanje sv. zakramentov. — Mar. družbenka (Sv. Lovrenc) priporoča svoje dobre namene Mariji, sv. Mali Cvetki, sv. Stanislavu in † Slomšku. — F. K. priporoča sebe in svojo ženo ter svoje otroke presv. Srcu J. in M., sv. Antonu Pad., sv. Frančišku S., sv. Mali Cvetki in † Slomšku za rešitev in pomoč v boleznih; prosi tudi redovne in duhovne osebe za spomin v molitvah. — Pia Rostan se priporoča sv. Tereziji D. J. in Mariji Rakovniški za ozdravljenje živčne bolezni.

Nabirajte nove naročnike! — V vsako hišo Bogoljubal!

SEPTEMBER

XXVI. LETNIK

1928

Za sopraznik Žalostne Matere božje.

(15. sept.)

Stale so pa poleg križa Jezusovega njegova mati in sestra njegove matere, Marija Kleofova in Marija Magdalena. Jezus se ozre na mater in na zraven

stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter reče materi: »Zena, glej, tvoj sin!« Potem pa pravi učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.

(Jan 19, 25—27.)

Ob tvoji zibelki.

Dete Marija, ob tvoji zibelki
zemlja v radosti se novi smehlja,
temo stoletij si ti razsvetlila,
zvezda zvezdá.

Ave, ave! Spančkaj sladko,
Marija, dete ljubo!

Dete Marija, nad tvojo zibelko
tihoga blaženstva raj je odprt;
v tvojo lepoto nebes čudoviti
pogled je uprt.

Ave, ave! Spančkaj sladko,
Marija, dete ljubo!

Dete Marija, ob tvoji zibelki
moje molitve vse vate strme,
v tvojo nebeško milino potaplja
se moje srce.

Ave, ave! Spančkaj sladko,
Marija, dete ljubo!

M. Elizabeta.

Evharistični večeri.

To so tisti tihonežni,
v svojem čaru nedosežni,
ko v blestenju luči večne
molijo vse misli srečne,
ko sva sama — Bog in jaz.

To so tiste ure svete,
v blaženo skrivnost odete,
ko oko lepote žejno
trka na Srce brezmejno,
ko sva sama — Bog in jaz.

To so tisti lepi hipi,
ko še z zadnjimi utripi
Jezusu veselje trosim,
ga ljubezni nove prosim,
ko sva sama — Bog in jaz.

O preblaženi večeri,
tiholepi v močni veri,
ko Gospod samo odpušča,
ko nebo se v dušo spušča,
ker sva sama — Bog in jaz.

M. Elizabeta.

Za skrivnostno telo Kristusovo.

Dr. Fr. Jaklič.

Sin božji je začel svoje javno delovanje s klicem: »Čas se je dopolnil in božje kraljestvo se je približalo.« Na božje kraljestvo, na sv. Cerkev, ki jo je upodabljala in napovedovala že Stara zaveza, so torej takoj od prvega početka uprte oči Boga-človeka. In s koliko ljubeznijo, skrbjo in požrtvovalnostjo je potem svojo Cerkev ustanavljal in kako bogato ji je oskrbel vsega, da je res postala to, za kar jo je zamislil: vodnica ljudi k Bogu in k pravi sreči!

Ustanovitelji držav, dobrodelnih naprav ali močnih duševnih struj živijo na duhoven način tudi še po svoji smrti v svojih ustanovah in zamislih. Cerkev je pa Kristusovo delo, — torej živi Kristus tako dolgo v njej, dokler Cerkev obstoja. In še neprimerno ožje, tesnejše vezi ga spajajo z njo: iz njega se neprestano razliva nadnaravno življenje milosti v vse ude sv. Cerkve, prav tako kot pošilja trta življenjski sok v svoje mladike ter jim daje rast in omogoča sad. Kako lepa, tolažilna resnica je to! Kako nam postane ob tej misli sv. Cerkev vse nekaj bolj živega, nadnaravnega, kar najtesneje spojenega z Bogočlovekom!

Sv. Pavel je globokoumno izrazil to neprestano, v svoji vzročnosti sicer nevidno, v blagodejnih in čudovitih učinkih pa tako očitno delovanje Kristusovo v Cerkvi s tem, da jo imenuje skrivnostno Jezusovo telo. Sv. Cerkev je res nekako nadaljevanje in dopolnjevanje Kristusovega učlovečenja. Gospodovemu apostolu iz Tarza je namreč neprestano odmeval v duši očitajoči vzklik Učenika pred Damaskom: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš?« Savel je preganjal le krščansko Cerkev; saj Kristusa telesno ni nikoli videl; vendar je Kristus občutil to trpljenje Cerkve kot svoje lastno trpljenje, — ker je pač sv. Cerkev njegovo skrivnostno telo.

In ko se je protestantizem v svojih raznoterih oblikah dvignil zoper sv. Cerkev, se je obenem dvignil, kot je to zgodovina z vso jasnostjo pokazala in izpričala, zločinsko tudi zoper Kristusa samega in zoper vero v njegovo božanstvo. Kristus in njegova Cerkev sta eno.

Kako prelestna je ta resnica! Kdo bi se mogel dovolj uglobiti vanjo? Zakaj se nismo že od šolskih let vživali vanjo?

Kdor torej preganja na katerikoli način Cerkev, ta preganja samega učlovečenega Boga. Kdor pa Cerkev spoštuje in ljubi, zanjo dela in trpi ter prenaša kakršnekoli žrtve, ta izkazuje spoštovanje, delavno ljubezen in žrtve samemu Kristusu. Kako drage so Jezusu Kristusu naše molitve za Cerkev, da bi se v edinosti širila in bi lepo prospevala po vsem svetu! Kako bogato gotovo blagoslavlja in za blagoslovom spremlja prizadevanja katoliških Slovanov, da bi svoje ločene brate zopet ljubeče pripeljali k cerkveni edinosti!

Cerkev je skrivnostno telo Kristusovo. V njej Kristus neprestano živi in deluje.

Dne 10. septembra imajo svoj god **sveti mučenci iz numidijskih rudnikov.**

Tako živo so se ti božji trpini zavedali, kaj imajo v Kristusu in v njegovi Cerkvi, da so rajši vse, tudi svoje življenje darovali, — pa ne le enkrat, ampak neprestano, skozi strašna dolga leta —, da so le mogli ostati živi udje skrivnostnega telesa Kristusovega.

*

Kogar je rimska oblast obsodila v rudnike, ga je s tem odločila za vse strašnejše muke, kot jih pa prinese človeku hitra nasilna smrt. Mnogim so najprej polomili ude ali pa so jih ohromili s tem, da so jim prerezali kite pod kolenom in ob komolcu. Večkrat so jim iztaknili eno ali pa kar obe očesi. Gonili so jih kot kaznjence obrite na pol glave in z vžganimi žigi na čelu, po pekočem pesku in žgočem solncu na delo, priklenjene enega k drugemu. Do poznega večera so trpeli zbog vročine, žeje in gladu, upognjeni pod trdim delom, žalostno rožljaje z verigami. Živeti so morali ti krščanski mučenci noter do svoje smrti v najtesnejših stikih z izmečkom človeške družbe, katerega so rimska sodišča iz cele države pošiljala tjakaj na prisilno delo. V kakšnih pogovorih, kletvah in zločinah se je pač tudi še tamkaj javljala do dna izkvarjena duševnost teh kaznjencev! Kako so bile te človeške zveri še bolj nizkotne in živalske spričo krotkosti in svetosti krščanskih junakov!

Mnogi mučenci so pa morali delati globoko pod zemljo v zatohlih in vlažnih rovih, kjer po cela dolga, grozna leta niso uzrli ne solnca ne dneva. Stanovali so v podzemeljskih prostorih, s stotinami nekrščanskih zločincev, v nečuvni surovosti in nesnagi, neprestano nadlegovani od mrčesa in golazni. Mnogi sveti trpini so bili iz višjih slojev, zato so svoj bedni položaj še tem bolj bridko občutili. Gledati so morali grozno nravno propadlost, kateri so se vdajali poganski jetniki obeh spolov, zgneteni v rudokope kar pomešano. Cele naselbine, cele Sodome in Gomore so bile zgrajene globoko doli v zemlji; šum in krik, kletev in krohot so odmevali iz njih po samotnih hodnikih, po katerih so drugi obsojenci vlačili vozičke z rudo ali pa jo nosili na izmučenih, oslabelih ramah.

Sveti spoznavalci Kristusovi so živeli po rudokopih raztreseno, ločeni eden od drugega, brez tople prijateljske besede in bodrila, brez svete daritve in svetotajstev. Gotovo jim je duh večkrat klonil pod tem nečloveškim telesnim in še hujšim duševnim trpljenjem. Le na redke čase je namreč mogel kateri od škofov ali duhovnikov, ki so bili med rudniškimi obsojenci, skrivši zbrati svoje verne tovariše ter jih obodriti v nagovoru, opraviti najsvetejšo daritev ter jim dati Kruha življenja. Včasih jih je na skrivaj prišel tudi od zunaj obiskat duhovnik ali diakon, da jih je za nekaj časa oskrbel s presv. Evharistijo, ki so jo ljubeče nesli vsak v svoj — brlog.

Samotno so trpeli ob medlem svitu plamenic; osamljeni so pa tudi umirali na kupu gnile slame, odeti s preperelimi cunjami. Njih truplo so potem zavili v vrečo, peljali iz jame ter ga surovo vrgli na skupno groblje.

Takih mučilišč za zveste učence Kristusove je bilo v rimski državi več in celo o nekaterih papežih beremo, da so trpeli in umirali v rudnikih. Dne 10. septembra imajo svoj skromen spominski dan mučenci iz severnoafriških numidijskih rudnikov; pod Decijem in Valerianom so bili zaradi vere najprej kruto bičani, potem pa vkovani v verige ter poslani z vojaško posadko v zloglasne rudnike v Sigu, kjer so trpeli in dotrpeli. O njih izvemo iz pisma sv. škofa Cipriana, katerega jim je poslal leta 257. iz svojega prognanstva ob Libijski puščavi. Rad bi bil svoje ljubljene prijatelje — eni od njih so bili namreč škofje, eni duhovniki ali pa diakoni — ter svoje drage vernike prišel osebno obiskat in tolažiti; ker je pa

njega samega dušilo preganjanje, zato jih obišče vsaj s pisanjem, ki jim ga pošilja po svojem subdiakonu Herenianu. Po treh drugih zanesljivih cerkvenih služabnikih jim je pa poslal denarja, živil in obleke.

V pismu jih sveti oče najprej prisrčno nagovori. Potem se spomni njihovih bivših tovarišev-sojetnikov, ki so iz dolgotrajnih muk že odšli k Bogu po palmo mučenitva. Omenja s pohvalo njihovo svetniško življenje v svobodi, preden so jih obsodili in odvedli.

Nato jim Ciprian izraža svoje toplo sočutje, ker je do podrobnosti poučen o njih žalostnem stanju. Tolaži jih samo z večnostnimi, onstranskimi tolažili, saj se živo zaveda, da je njih položaj spriču rimskih postav in navad neizpremenljiv ter se bo končal šele s smrtjo. Za ta svet in za tostransko življenje so mrtvi in pokopani; vsaka zemška tolažba bi bila zanje le kruto roganje.

Kratko je to Ciprianovo pisanje, pa kam je dospelo in kako spoštljivo in ljubeče so ga trpini prebirali!

Ohranili so se nam tudi odgovori svetih mučencev iz Siga. Troje različnih pism so namreč napisali sv. Ciprianu, ker so bili porazdeljeni po treh različnih okoliših rudnika. Vsi trije odgovori so jako kratki; označijo žalostno stanje obsojencev, obenem pa njihovo duhovno veselje, da se jih je nadpastir spomnil. Obsojeni trije škofje Nemezij, Dativ in Viktor mu v imenu sobratov takole sporočajo: »Mi in ostali, ki so z nami obsojeni, se ti pri Bogu najprisrčneje zahvalimo, preljubi Ciprian, da si nam s svojim pismom okrepčal bolna srca, zacelil razbičane ude, osvobodil roke verig, vrnil čast našim sramotno onečašenim glavam, izravnal strme rove rudnika, odstranil dušeči dim ter nam poslal dehtečega cvetja.« En sam stavek!

Podobno so pisali škofje sv. Feliks, Jader in Polian z duhovniki in verniki onega rudnikovega revirja. Tudi tretje pismo škofa sv. Lucija se enako glasi.

Malo besedi, napisanih na hitro roko, pa koliko povedo! S kolikim spoštovanjem jih mora človek brati, ko ve, odkod in od koga so bili zapisani!

Kdaj in kako so ti krščanski numidijski trpini umirali, ne vemo. Vsekakor pa je bila njih smrt samotna in morda tudi nasilna. Ko so jih pripeljali skozi jašek na vozičku iz živega pekla, ki jih je bilo pogoltnilo pred toliko in toliko leti, jim pilo življenske moči ter jih čim dalje hujše zamreževalo v gorje in brezupnost; je morebiti zunaj sijalo zlato solnce, je cvela

in dehtela južna pokrajina in se je glasil ptičji spev. Njih oči so bile pa takrat že slepe za sleherno zemsko krasoto in njih ušesa gluha za najslajše napeve in najljubeznivejše besede. Dotrpeli so, zmagali so; zastor življenja in smrti in skrivnosti se je dvignil pred njimi. Njih zveste, iztrpljene duše so bile že za vselej in nepreklicno pogreznjene v Boga, — v Lepoto, Dobroto, Usmiljenje in Ljubezen. Uživale so že plačilo, s kakršnim zna in more povrniti le Bog vse muke in nadloge, ki jih kdo sprejme nase, da izpriča svojo

vero v Kristusovo božanstvo in svojo nemajano zvestobo do edine, svete, vesoljne in apostolske Cerkve, ki je Kristusovo skrivnostno telo.

*

Vladaj in ohrani svojo sveto Cerkev!
Ohrani apostolskega pastirja in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri!
Ponižaj sovražnike svete Cerkve!
Daj, da se vsi, ki so v zmoti, vrnejo v edinost Cerkve:

Prosimo te, sliši nas!

Družina in njeni prazniki.

Aleš Napret.

Lep je zelen venec, a še lepši je, če vpletem vanj pisanih rož. Družinsko življenje je sveži, zeleni, živi venec, ki se vije skozi dobo cerkvenega leta. Vsak dan zase zeleni listič in celo leto dovršeni venec živega dela in ustvarjanja v čast božjo. Pisani cvetovi v vencu so veseli družinski dnevi, ki nepričakovano vzcveto ob srečnih urah. Mislim, da smem praznične dneve v družini primerjati cvetlicam, tem nedolžnim smejočim se otrokom dobrega Stvarnika. Saj poleg radosti, ki jo nudi globoka prisrčna vera, ni kmalu v solzni dolini veselja, ki bi sijalo tako čisto in nedolžno, in vplivalo tako plemenito in blažilno, kot nas store srečne vesele ure v družinskem življenju. Premnogi viri zemskega veselja postanejo motni, in žejni duši nudijo bolj opojnost in utrujenost, nego moč in svežost in nov pogum za delo. Studenček veselja, ki izvira iz posvečenih družinskih tal, je pristnejši in naravnejši, ti daje prave moči in resnično osreči tvoje življenje. To veselje pa ne osrečuje, ne krepi samo posameznih članov v družini, ampak vpliva blagodejno tudi na celotno družinsko življenje. Tesneje se sklepajo notranje vezi, krepi se skupnost, poživlja zmisel za družino, domači krog postaja vedno bolj prisrčen. V družini, kjer so brez veselih družinskih ur, brez svojih izrazitih praznikov, ni več kot bi moralo biti. Družinsko življenje brez veselja je podobno večnemu sivemu delavniku, je žalostno kot leto brez nedelj in praznikov. Saj tudi cerkev praznuje. Z veselimi zvonovi vabi vernike k svojim spominske dneve, da priklene srca tesneje nase. Zakaj naj bi družina ne razumela

tega? Kdor zna spleitati lepe vence, je umetnik. Treba je dobrih oči in spretnih rok. Pripraviti v družini lepe vesele ure, je tudi umetnost; vpleitati cvetje prazničnih in spominskih dni na primeren način, da ni preveč, a tudi ne premalo.

Poglejmo predvsem nekatere praznike, ki posegajo iz cerkvenega leta v družino. To so cvetovi, ki rasto ob oltarju in krase tudi domače ognjišče. Na prvem mestu omenimo sveti božični praznik. Noben drug praznik ni tako družinski kot je ta. Božični večer — pri tej besedi zadržti v duši svetla pravljica, polna jelkinega vzdušja in drobnih svečk in nezmerne otroškega veselja. Ob božičnih blaženih spominih postaneš spet mlad. Spet ožive davno pozabljeni prijatelji, oče, mati, ves krog ljubih in dragih. Sv. večer jih spet združi, čeprav jih življenje loči. Božič vodi dušo nazaj domov. Še celo tedaj, ko doma nič več ni, misliš na dom, hrepeniš po njem in z novo ljubeznijo objemaš stare znance. Božični dnevi najbolj dokazujejo, kolik je vpliv in pomen lepega družinskega praznika. Tega praznika ne sme manjkati v nobeni družini. Praznujte ga, čeprav še tako skromno. Tudi slabi časi dovolijo v hišo mali smrečici in pobožnim pesemcam, ki brez ugovora spadajo zraven. Saj so zastoj. — Nočemo preganjati zelenega, z lučkami okrašenega drevesca, saj je v njem pomenljiv simbol. Še pomenljivejše in še bolj katoliške pa so jaslice, ta ljubki dar serafinskega Frančiška. Ni treba, da bi bile nakupičene in dragocene, saj se lahko počasi tekot let izpopolnijo. A v nobeni hiši naj jih v božičnih praznikih ne manjka. Poseben predokus božičnega veselja je po-

stavljanje jaslic, ki jih gradita pobožnost in umetniški čut. Primernejšega opravila za otroke si skoraj ne morem predstavljati.

In potem nad vse priljubljeni praznik s v. Miklavža. Koliko otroške poezije in otroške sreče skriva v sebi ta praznik! Kako trepečejo otroška srca, ko ob večerni uri stopi v sobo Miklavž v polni opremi in z brado, dolgo in svilenomehko, kakršna more zrasti le v nebesih. Za njim pa lomí hudi parkelj. Še mi odrasli se veselimo tega prizora, čeprav ne moremo dobro prikriti skeptičnega smehljaja, ki nam igra krog usten. Zakaj bi ne pustili otrokom tega lepega običaja? Nikar prehitro ne govorimo o laži, ker bi morali potem ne samo pravljice, ampak vso poezijo grajati za laž. Otroci sami pridejo do spoznanja, ko se jim dovolj razvije razum. In tudi še tedaj ostane mik umetniškega in poetičnega obdarovanja, ki nosi v sebi lep, globok zmisel. Miklavžev dar obrača pogled v višave nebes, odkoder prihaja vse dobro. Modri starši znajo svojim dvočim in vprašajočim otrokom nadomestiti zginjajočo tajno s priprosto versko razlago teh običajev. Po taki razlagi se otroci ne čutijo prevarane in ogoljufane. Veseli in srečni so, ker z jasnejšim pogledom in globljim umevanjem doživljajo mikavno igró.

Tudi Cvetna nedelja in Velikanoč s svojim Velikim tednom in s svojo Alelujo najde jasen odmev v družini. Božji grob, procesija, pirihi, potice in druge dobre velikonočne mize imajo istotako lep zmisel. V novih oblekah capljajo otročički v cerkev »Božca kušat«. Božji Trpin na križu je gotovo najbolj vesel mehkih, nedolžnih otroških poljubkov. Že tedne prej se vesele najmlajši tega dogodka, ki se jim vtisne globoko v spomin. Preudarna mati je hvaležna za to nevsiljivo priliko, da pouči otroka o trpljenju in o zmagi in o odrešenju.

Zdaj lahko naštejemo še neka; izrecnih družinskih praznikov. Razdelimo jih v praznike, ki obiščejo le

enkrat v življenju družino in v spominske dneve, ki se vračajo letno. Če vzamemo človeško življenje za smernico, srečamo najprej rojstvo mladega zemljana, ki v sv. krstu prejme posvečenje in milost. Ako cerkev otroka slovesno sprejme v svoj sveti krog in ga obdaruje s častjo otroka božjega, je povsem na mestu, da tudi družina pozdravi svojega novega člana in napravi malo gostijo. Mali gost pa ni prišel sam. S seboj je pripeljal tudi botre. Družinski krog se razširi in priklene tudi botre z novo vezjo nase. Škoda, da botrinstva v današnjih časih ne vzamemo več resno in prisrčno kot nekdanj, ko smo imeli še več zmisla za nadnaravne stvari. Botre je treba imeti v čislih in jih spoštovati. Družina jih mora tesno prikleniti v svoj krog. Če botrinstvo omahne v brezpomembno senco, je to znamenje, da v družini manjka notranje moči in skupnosti. Botrinstva ne smemo imeti za samo molzno kravo, katere dolžnost bi bila neprestano poklanjati darove. Kjer prevladuje ta misel, ni botrinstvo drugega nego kupčija.

Lep praznik, ki ga združuje dom s Cerkvijo, je dan prvega sv. obhajila. Vsi člani družine naj skupno s srečnim prvoobhajancem praznujejo veselo in dostojno slovesnost. Ta najlepší mladostni dan mora biti poln pobožnosti in zbranosti, drugače je nevarnost, da sveto postane posvetno. Družina naj se omeji na domači krog. Velika družba in blesteča pojedina bi motila slavnostni dan. Prav tako preveliki darovi. Naš čas veliko da na zunanji blesk; ne pozna meje v dobrem, ne zna zadeti prave umerjenosti in dostikrat prežene s svojo posvetno šaro notranjo zbranost, ki naj kot kadilo iz cerkve ves dan obkroža prvoobhajanca. Pomanjkanje v družini je za otroka na tak dan včasih prava dobrota. V revni družini znajo navadno lepše praznovati svete dneve kot v bogati. Prav podobno bi lahko zapisali o dnevu, ko otrok prejme zakrament sv. birme. (Dalje prihodnjič.)

Ne trudi se vsem ljudem dopasti, da sebe in drugih ne ukaniš.

Srečaš veliko bledih, tankih deklic po mestu, boš našel vsako nedeljo dosti raja, pa malo prida.

V luži se veliko grdega zaredi, še več hudega v srcu lenega človeka.

Največja dota je: zdravo telo, dela vajene roke in pa učena glava.

Mladenič ne sme nobenega nauka zamuditi,

ker ne ve, kam še danes ali jutri pride.

Čednost in pregreha se človeku na obrazu poznata.

Učenost brez čednosti je cvet brez sadja. Mladine najlepša lepota je ta: nedolžnost, ponižnost pa zlahnost srca.

Krščanski nauk je zlahtna rožica, od katere naj tvoja duša nabira medu za večno življenje. Slomšek.

Katoliški radikalizem.

J. Kalan. — (Dalje.)

2. Požrtvovalnost.

Radikalnost in požrtvovalnost, to je skoro eno in isto. Kdor kako stvar visoko ceni, mu ne bo kmalu kaka žrtev zanjo prevelika. Svet je bil z žrtvijo odrešen, — s strašno žrtvijo na Kalvariji. Odrešeniku se ni zdelo preveč za duše dati zadnji košček obleke in zadnjo kapljo krvi. To je bil radikalizem! Po njegovem zgledu moramo tudi mi biti radikalni, požrtvovalni, — če je treba do skrajnosti.

Poglejmo malo po svetu in videli bomo, da je še vedno mnogo katoličanov, ki za najdražje, kar imamo, za vero, za časi in večni blagor bližnjega radi žrtvujejo denar, zložnost in tudi življenje.

Ker bivam na Nemškem in pišem odtod, ostanimo najprej pri Nemčiji, potem bomo pa obiskali še par sosednih dežel.

Veliko požrtvovalnost vidim pri nemških katoličanih že v tem, da so v razmehoma kratki dobi ustanovili toliko novih župnij, postavili toliko novih cerkva in drugih poslopij, ki so pri župniji potrebna. Vsaj tu, kjer bivajo naši izseljenci in koder hodim jaz, so skoro same nove župnije z novimi cerkvami. Najmanj 300 novih župnij je nastalo v dobrih 50 letih. In kako velike so tukaj cerkve! — Pa ne samo cerkve zidajo katoličani in kar k njim spada, ampak tudi dobrodelne zavode, predvsem bolnišnice. Na Slovenskem so bolnišnice ali državne, ali deželne, ali občinske, — a teh je malo. Kakšne pa so tukajšnje? Župnijske. Župnija jih zida, župljani sami žrtvujejo zanje prostovoljno. Upravlja jih cerkveni odbor (Kirchenvorstand), župnik je pa vrhovni gospodar bolnišnice. V Hambornu, kjer biva največ Slovencev, sta dve: ena ima prostora za 600 bolnikov, druga pa je imela za 550, pa jo ravno letos zelo povečujejo. — Poleg teh je še mnogo drugih dobrodelnih zavodov za vsako vrsto betežnikov! Zapeljalo bi me predaleč, ko bi hotel vse naštevati.

Na Francoskem je tudi doma radikalizem. In sicer na dve strani; mnogi so radikalni v sovraštvu do Cerkve, a katoličani so radikalni v ljubezni, vdanosti in požrtvovalnosti do Cerkve. O novih župnijah, cerkvah in bolnišnicah tam — ne vem kaj povedati, pač pa, kako so požrtvovalni francoski katoličani za svetega očeta in za misijone! V tem so bili in so

menda še vedno prvi na svetu. Pred par desetletji je Francoska žrtvovala za misijone več kakor vse druge dežele na svetu. V zadnjih desetletjih so se v tem oziru vzdramile tudi druge dežele, vzdramila posebno Amerika, Nemčija, vzdramila nekoliko tudi Slovenija. Pa Francija ne žrtvuje za misijone samo denarja, žrtvuje tudi ljudi. Če beremo imena misijonarjev, dobimo največ francoskih. In to, ljubi moji, to, da mlad mašnik, komaj ko je posvečen, zapusti domovino, starše in vse znance, pa gre daleč onkraj morja v tujo divjo deželo, morebiti za zmirom, to je žrtev, — žrtev celega življenja. Če berete »Katoliške misijone«, se tam pridno oglašajo tudi slovenski misijonarji in misijonarke, — a koliko jih je! Na prstih dveh rok jih menda lahko seštejemo. Tu, Slovenci, bo treba še veliko več žrtev in požrtvovalnosti. Tu smo šele komaj začeli.

Dežela, kjer se je v zadnjih desetletjih katoliško življenje silno dvignilo, dežela, ki je resnično radikalno katoliška, je Holandija ali Nizozemska. Da so Nizozemci res radikalni, v dno duše katoliški, pričajo že imena. Tam je vse rimsko-katoliško. Ne le cerkvene, ampak tudi svetne naprave nosijo ime rimsko-katoliški: na primer rimsko-katoliško telovadno društvo, rimsko-katoliška posojilnica, rimsko-katoliška mlekarina... Nam se to skoro smešno zdi, a Nizozemcem je v ponos. Da, katoliški ponos! Tudi ponos je skoro isto kar radikalizem. In katoliškega ponosa na Slovenskem je nekoliko, a premalo. Spričo postavljanja, zabavljanja in divjanja liberalcev, sovražnikov Cerkve, bi ga moralo biti več! — Nizozmeski katoličani prebivajo skupaj s protestanti, ki pa niso zagriženi nasprotniki kakor slovenski liberalci. In kakor nizozemske katoličane ravno bivanje med protestanti dela tako radikalno katoliške, enako biva nasprotovanje, bahanje in nagajanje slovenskih zagriženecv moralo še bolj podkuriti, da bi bili sam ogenj za katoliško stvar! Da, nizozemski katoličani, ti so vam krasen zgled. Od njih bi se mogli Slovenci marsikaj učiti. Morebiti povem o njih še kdaj drugikrat kaj več. Danes samo nekaj popravim, kar sem zadnjič zapisal. Rekel sem, da imajo doma dosti duhovni-

kov, a poleg domačih duhovnikov še 1000 misijonarjev po poganskih deželah. Zdaj sem pa bral, da jih nimajo le tisoč, ampak celih 1500. In takih misijonišč, kakor imamo na Slovenskem šele eno, v Grobljah, imajo na Nizozemskem 35 (!). Skoro neverjetno število, a vendar resnično! In vendar jih je le dva in pol milijona, torej komaj polovico več kakor Slovencev. Seveda bolj bogati so kakor Slovenci. Na Slovenskem je seveda verno ljudstvo, a večinoma le preprosto; kdor misli, da je nekaj več, že hoče v svoji zaslepljenosti biti liberallec ali samostojnež, kar je nazadnje isto, samo ime je drugo. V Ljubljani je tudi ob delavnikih veliko ljudi po cerkvah, a povečini preprostih. Seveda ima Bog preproste ravno tako rad, saj ne gleda na veljavo ljudi, — a če pridete v mesta na Nizozemsko, boste videli, kakor sem jaz že večkrat videl, polno gospode. Bogati trgovci, katerih ladje plavajo po morju v daljne dežele, so zavedni, ponosni katoličani in podpirajo svoje misijone in misijonarje. Zato imajo toliko misijonišč. So pa holandski katoličani tako radodarni, da pri eni božji službi pobirajo po cerkvi ne le enkrat, ampak dvakrat ali celo trikrat, za dva ali tri različne namene.

Nazadnje bi lahko pogledali še v Mehiko, kako požrtvovalni so tamošnji katoličani, ki v krutem preganjanju za svojo vero tako junaško umirajo. A o tem bi se dala napisati cela knjiga, — in to v slovenščini že imate.

*

Ko sem do tu napisal, sem pa bral v nemškem časniku, kako radikalen je neki škof na Poljskem. Na pomlad so imeli tam volitev. Škofje so izdali pastirski list, v katerem svarijo, naj ne volijo protikrščanskih strank. Poljaki so splošno prav doori katoličani; a vsi ljudje niso nikjer dobri, ne na Nemškem, pa tudi ne na Poljskem. In nekateri so kljub svarilu škofov volili nasprotno, posebno »samostojno kmetijsko stranko«. Bilo je ravno pred veliko nočjo. Škof Lidmovski je nato ukazal, da v tistih župnijah, kjer je nekoliko ljudi volilo »samostojno«, ne smejo duhovniki deliti velikonočnega »žegna«; kjer je bilo pa več takih volivcev, tam se ne sme vršiti velikonočna procesija. — Vidite, to je radikalno!

Tak radikalizem — če ga kaj imate — imate priliko zdaj pokazati tudi na Slovenskem. V slovenskih časnikih berem namreč zadnje tedne, da so naši ljudje napovedali najodločnejši boj, boj do skrajnosti hudobnemu in ostudnemu brezverne-

mu časopisju. Ko sem to bral, sem rekel: Vendar enkrat! Kdaj bi se bilo moralo to že zgoditi! Na Slovenskem je večina ljudstva vendar še krščanska. In večina ima vedno moč nad manjšino, — samo če se te moči zaveda in izrablja. A krščansko slovensko ljudstvo se te moči dozdej ni zavedalo. Razni ljudje, ki žive med vami, ki jim nosite svoj denar in so torej od vas odvisni, se redijo od denarja krščanskega ljudstva in z vašim denarjem podpirajo in vzdržujejo protikrščansko časopisje in njegove stranke. Ali se boste vendar enkrat vzdramili in rekli: Ne boš Jaka! Za moj denar ti ne boš več plačeval veri in Cerkvi sovražnega časopisja. In koliko je tega nesrečnega blaga tudi med vami! Zadnji čas je, da se vzdramite. Enajsta ura je sicer že odbila, a s skupnimi močmi se bo dalo še zaježiti, da umazana povodenj ne uniči naših svetinj in svetih izročil.

Kakor pišejo drugi časniki, tako naj bo: Od vasi do vasi, od človeka do človeka mora iti glas po vsi Sloveniji do zadnje hiše: Ne bomo več redili gada na svojih prsih! Z našim denarjem ne bomo nihče več plačeval te hudobije! Posebno ženske imate pri tem veliko moč in veliko besedo. Povsod, kjer imate kaj opraviti, vprašajte prej, kake časnike imajo. Ne mirujte prej, dokler tega ne izpeljete na celi črti! Zdaj je železo gorko, kujte ga! Kot vihar mora iti po Sloveniji glas: Vojsko tej gadji zalegi!

Če tega ne storite, bo prišlo enkrat tako daleč kakor v Mehiki, da vas bodo zaradi vere morili, če je ne boste zatajili. Ne verjamete? Saj vendar odobravajo krvavo preganjanje kristjanov v Mehiki in se norčujejo iz nas, če pišemo proti tej moriji. To je vendar jasen dokaz, da bi sami ravno tako delali, ko bi mogli. In če jih boste podpirali, bodo prišli do te moči. Ravno Mehika uči, kam pride katoliška dežela, kjer se katoličani ne zavedajo svoje moči. Tam vlada manjšina nad večino in jo kruto preganja. Glejte, da še pri vas ne bo tako! Ko sem bil lani poleti doma, sem našel tega satanskega semena toliko raztresenega povsod, tudi po kmetih, da sem bil ves žalosten in sem rekel: Bežimo iz Slovenije proč nazaj, jaz tega ne morem gledati! Če bo to šlo tako naprej, morajo Slovenci polagoma vso vero izgubiti. — Ko pridem domov letos, bom videl, kako delate... Pokažite, da znate biti kaj radikalni!

Pojdimo tudi h krščanskemu nauku.

Montanus I.

Naj sledi najprej par zgledov!

Sobota je. V nekem slovenskem mestu pripravlja cerkvenik hostije za sveto mašo. Tedaj stopi v njegovo stanovanje mlada mati, bolje rečeno, mestna gospa s svojima otrokoma. Mlajšega drži v naročju, starejšega vodi za roko. Le-temu ponudi ljubezni cerkvenik malo hostijo.

»Ja! pa jo sme otrok zaužiti?« se začudi mlada mati, ki je šele pred nekaterimi leti opravila izpraševanje za ženine in neveste.

»Kedaj pa je prav za prav pri sveti maši tisti čas, ko je Bog pričujoč v hostiji?«

Drug prizor.

Duhovnik misijonar se pelje z vlakom. Tu zadene skupaj z rudarjem. Kmalu sta v pogovoru, seveda tudi v pogovoru o verskih zadevah.

Misijonar vpraša rudarja, kaj mu je prav za prav znanega o Kristusu. Rudar pa se odreže: »Nič; še nisem nikdar delal v njegovi jami.« Kristus mu je torej akcionar velike industrijske družbe! — Pogubna nevednost, če ne zlobnost!

Tretji prizor.

Kmečki ženin Janez in nevesta Terezija sta pri izpraševanju za ženine in neveste v župnikovi pisarni. Marsikaj jih je gospod že vprašal, pa odgovorov je le malo in še ti nepopolni.

»No! Janez,« začne iznova župnik, »kaj bi pa ti odgovoril, če bi ti kdo v obraz zalučal, da Boga sploh ni. Recimo, da greš v mesto, pa se ti pridruži povsem brezveren človek in ti začne pripovedovati, da so vse trditve o Bogu le bajke, da Boga še nihče ni videl, kaj bi mu ti odgovoril na take bedaste trditve?«

Ženin Janez gleda in molči.

»No, Terezija,« se obrne župnik do neveste, pomagaj Janezu! Povej mu odgovor iz katekizma: Iz česa spoznamo, da je Bog?«

Pa glej! Tudi ta postaja rdeča kot rak, ker ne ve najmanjšega odgovora na stavljeno vprašanje. Med navzočimi nastane mučen molk.

In še en prizor, čeprav je po letih malo starejši. Pripoveduje ga nemški pisatelj Alban Stolz iz lastnega doživljanja.

Nekoč je šel previdet za smrt starega kmečkega moža. Preden ga obhaja, ga zaradi varnosti še enkrat vpraša, če ve, ko-

ga prejme v sveti hostiji. Pa mož je v vidni zadregi. Boječe nekaj ugiblje, nazadnje pa pravi: »Če ne morda sveti Jožef.«

Taki in enaki prizori, ki bi nam jih vedeli zlasti dušni pastirji iz mestnih in industrijskih krajev na stotine naštetih, nam jasno izpričujejo, kako strašno velika je nevednost v verskih stvareh celo pri mnogih katoličanih.

Zares! Premnogi so, ne le med kmečkimi in delavskimi, temveč še češče med tako imenovanimi izobraženimi sloji, ki še pojma nimajo o verskih resnicah, in to niti o temeljnih verskih naukih. — In zopet so nešteti, ki sicer poznajo nekaj verskih resnic, a celo med važnimi ne niti najvažnejših. — In koliko jih je zopet, ki imajo čisto napačne pojme o verskem nauku, pojme, ki jih krščanstvo in Cerkev nista nikdar učila in jih ne učita.

In vendar, koliko se na drugi strani vprav danes govori in piše o verskih resnicah. Kako radi razpravljajo o verskih zadevah vprav Cerkvi sovražni govorniki in pisatelji.

In koliko se danes ljudje selijo križem sveta. In kako lahko zadenejo ob tem preseljevanju narodov tudi katoličani — in vmes seveda tudi v verskih stvareh slabo ali nič poučeni katoličani — na drugoverce. Ali je potem čudno, če jih mnogo izgubi vero, ako jo sploh še imajo.

Če bi bili dobro poučeni, potem bi znali rešiti razne stavljene verske ugovore in še druge o resnici prepričati. Ker pa so slabo poučeni ali docela nevedni, pa ne le, da ne vedo odgovora, ampak radi sprejmejo zmoto, in to toliko raje, kolikor bolj je zmota naperjena zoper vero in Cerkev.

O! Kako jasno je povsem tem, da je obisk nedeljskega krščanskega nauka potreben tudi v sedanjih dneh. Da! Smelo trdimo, potreben še bolj kot je bil potreben v prejšnjih desetletjih.

Žal le, da je nedeljski krščanski nauk tako slabo obiskan. Vsevprek tožijo duhovniki, da so ob nedeljah popoldne cerkve vedno bolj prazne. Zlasti se opaža, da moških ni, pa jih ni zraven. Kako drugače je bilo v tem oziru še nedavno. Nele otroci in ženske, tudi odrasli fantje in starejši moške so kaj radi pohiteli v cerkev k nauku. Zato pa so bili poprej vse bolj

poučeni v resnicah svete vere. Se danes se dobijo neredke slovenske matere, ki ti znajo tako rekoč ves katekizem na pamet.

Starši! Zavedajte se svoje odgovornosti pred Bogom in poskrbite, da bodo vaši otroci pridno prihajali tudi k popoldanski službi božji. Napeljujte jih za to pobožnost z lastnim lepim zgledom. Po cele popoldneve balinajo, bijejo »nogomet«, se kopljejo, potikajo brezdelno po cestah in igriščih; tam pa, kjer bi bilo zanje najbolje, da bi bili navzoči, pri razlagi krščanskega nauka so pa marsikje mladi ljudje vedno bolj redki.

Nič čudnega, če vstaja tudi med nami rod novih poganov, in nič čudnega, če to-

zijo stari ljudje: »Hvala Bogu, da sem že star; zakaj ne maral bi živeti med ljudmi, kakršni sedaj marsikje rastejo.«

Pa kaj pomaga tožiti! Treba je odpo- moči in ta odpomoč je v tem, da zopet vzljubimo tudi popoldansko službo božjo, da vsi, zlasti tudi starejši, z dobrim zgledom vplivajo na mladino. In če smo to dolžni storiti vsi brez izjeme, so dolžne hoditi h krščanskemu nauku vselej, kadarkoli jim je mogoče, zlasti mlade matere. Te so posebej poklicane, da poučujejo svoje otroke v resnicah svete vere. Kako pa naj to storijo, če so same nevedne? Zato, matere, na noge za obisk nedeljskega krščanskega nauka v cerkvi!

LISTEK.

Zvest pastir.

Priredil Fr. Pengov. (Dalje.)

Birmovanje škofa Bernarda po rubežni.

Poleti l. 1874. je birmoval škof Janez B. Brinkman v petih dekanijah. Taka birmovanja so si podobna kot jajce jajcu. Povsodi sprejemajo škofa, ki v njem spoštujejo naslednika apostolov, z navdušeno ljubeznijo. Da pa poročamo nekoliko obširneje vprav o tem birmovanju, ima svoj poseben vzrok. Odlikovalo se je namreč od vseh poprejšnjih po iskrenejši ljubezni in po večjem navdušenju za škofa, ki je prestal zaporno kazen zavoljo majskih, bolje: »zmajskih« zakonov. Pa tudi pozornost drž. oblasti in policije do škofa je bila poostrena. Cetudi so državni oblastniki dobro vedeli, kaj se godina birmovanjih, in da verski obredi nimajo prav nobenega stika z državnimi zadevami, so vendar jeli škofa naenkrat smatrati za državi nevarnega prekucuha in njegova birmovanja za usodepolna agitacijska potovanja, ki naj pobunijo narod proti državi in drž. zakonom. Drugače si ne moremo razlagati naredb, s katerimi so preganjali škofa. V pruskih dekanijah je bil neprestano pod policijskim nadzorstvom; ne pa v Oldenburgu. Tamošnji veliki vojvoda je izjavil škofu v avdijenci, da majskih postav ne pusti preko svojih meja, ker ve, da so katoličani najboljši državljani. A oglejmo si na nekaterih zgledih nagajivosti luteranske Prusije proti katoliškemu škofu!

V obrenski dekaniji Res-u je bilo birmovanje od 10. do 22. majnika. Policija je ukazala, da se ob sprejemu škofa ne sme pre-

nehati s šolskim poukom, češ, da je to v nasprotju s počitniškim redom od 20. maja 1873. leta; in vendar je dobro vedela za škofovo oznanilo, da bo prihajal v posamezne župnije vselej zvečer ob sedmih, ko vendar ni več šolskega pouka po kmetih.

Vse cerkvene in tudi druge govore o priliki škofovega birmovanja so strogo nadzirali orožniki! Ko je škof v prvi občini dopoldne obiskal šolsko mladino pri krščanskem nauku, je prišel orožnik pred vrata in poizvedoval pri učitelju, če se vrši vse po predpisih. Ta človek je spremljal ves čas škofa, kakor komar človeka v soparnem poletju. Jezdaril je na čelu izprevodov ali pa ob strani škofove kočije, da bi pač ne preslišal nobenega zloga. Mož je bil sicer popolnoma vljuden in lepi govori so gotovo blažilno vplivali nanj; revež je pač moral vršiti svojo dolžnost.

Ljudstvo je bilo silno nevoljno nad policijskimi »podrepnimi muhami«, škof sam pa odlično dobre volje, češ, da ga tolikšna čast doslej še ni bila doletela; vse vladno nagajanje je škofa le še višje povzdignilo v očen naroda.

V dekaniji Borken (1.—15. jun.) je narasla ljubezen katoliškega prebivalstva do preganjane Cerkve, kakor reka po dolgem deževju tako, da slednjič podre najmočnejše nasipe. Ljudje na noben način niso mogli umeti, zakaj bi bilo nevarno, če kot katoličani ljubijo in spoštujejo svojega škofa kot neustrašenega branitelja najsvetejših pravic in svobodščin

sv. Cerkve. Če časte kralja, ko potuje po deželi, kako da bi ne smeli pokazati kot katoličani vdanosti svojemu škofu, ki ga je postavil sam Sv. Duh, da vlada Cerkev božjo!

Lahko si torej mislite, kako debelo so gledali Vestfalci, ko je prišel k njim škof pod varstvom — orožnika! Naj je bil orožnik še

bi ne smeli, kdo naj to ume? Prav tako je ljudstvo z največjo nevoljo obsojalo neolikantost, da so morali na dan birmovanja vsi otroci v šolo. Če se sme prenehati s poukom zato, da se prešteje živina — tako so menili — bi tudi prost dan ob birmovanju nič ne škodoval omiki naroda.

Celo uradniki, ki so jih o priliki birmovanja župniki povabili na obed, so imeli ukaz, naj strogo poslušajo, kaj se bo govorilo; in če bi bilo kaj protidržavnega, bi morali takoj oditi in zadevo javiti.

Vse te malenkostne naredbe niso dvignile ugleda državne oblasti in spoštovanja do postave. Kar je hotela policija zabraniti, to je v resnici gojila: zlobne opombe in sovražno mišljenje napram svetni oblasti in zaničevanje postav.

Sredi Julija je bila birma v nam že znanem, močno luteranskem Tekelburgu. Ljudje so hoteli priboriti svojemu mestu zopet dober sloves. Zato so se dvakrat bolj potrudili, da škofa slovesno sprejmejo. Povsodi dolge trume jahačev, vse v plapolajočih zastavah in slavolokih s pomenljivimi napisi, vse hiše ovenčane, sijajne bakljade, navdušeni govori, cerkve prenapolnjene.

«Kaj pa, ali pri vas ni prepovedano streljati z možnarji?» vprašuje nekje kaplan.

«O, seveda je; zato namreč, ker se večkrat pripeti kaka nesreča. Toda cepiti in klati drva — to ni prepovedano. Strelji, ki jih slišite, niso iz možnarjev; neki gospodar ima slučajno v gozdu posekanih večje število starih debel in danes jih kolje s smodnikom, da bo lažje kuril.»

Kolikor vemo, ni prišel radi tega nihče na zapisnik.

V mestecu Beuergern so stali ob vseh cestah na obeh straneh mlaji; med njimi so bili razvrščeni venci. Zvečer pa je bila obešena na nekem mlaju pisana svetilka, da bi bila razsvetljena pot, koder se je razvila bakljada z godbo na čelu.

V Brohterbeku, kjer je pozdravljalo ljudstvo v škofu tudi svojega nekdanjega kaplana, so se slavija udeležili skoraj brez izjeme tudi drugoverci. Pri vhodu v neko ulico, kjer so bivali večinoma protestantje, je stal slavolok z napisom: »Do te slovesne meje — naš narod k Vam se šteje.«

Kljub temu je bila vsa ulica tako okrašena, da nisi niti zapazil, da bi bili tu drugoverci. Sploh so pokazali luterani največje spoštovanje do škofa, jasen dokaz, da je tudi

Češčena bodi, Kraljica . . .

tako uljuden, čutili so ga kot trn v peti. V občini Klajn-Reken je župan orožnika naravnost odslovil in prevzel odgovornost za vsak nered nase, kar je pristojni oblasti tudi naznanil. Tudi jahači se niso zmenili za prepoved: prijezdili so v trumah in pustili, da so jih dali na zapisnik ter plačali napovedano denarno globo. Najstrožje pa je bilo prepovedano streljati z možnarji škofu na čast. Seveda — utegnila bi se pripetiti celo kaka nesreča! A ljudje so pokali, zdaj na tem, zdaj na onem koncu župnije, da je bilo veselje; orožniki so letali kot preganjana zverjad sem in tja, a le redkokedaj so koga zalotili. Nihče ne bo zagovarjal nepokorščine proti oblasti; toda v tedanjih razmerah jo je lahko opravičiti. Če so smeli, da celo morali streljati na dan zmaže pri Sedanu ali na cesarjev rojstni dan, ob navzočnosti škofovi pa

tem poštenjakom mnogo bolj ugajala verska odločnost katoliških škofov, kakor pa krik in obnašanje modernih kulturnih junakov.

V Teklenburgu je bila pot, kjer je škof hodil, en sam pisan venec in slavalok, večinoma vse delo protestantov. Eden izmed možkov, ki so prejšnje leto pomagali škofa rubiti, je vso noč delal in krasil. Izjavljal je, da bi on in tovariši za noben denar več ne sodelovali pri kulturnem boju.

V Hopstenu je roka pravice zgrabila moža, ki se je kljub prepovedi predrznil streljati z možnarji; kmalu nato prevzame nebo bombardiranje in najbajnejši umetni ogenj. Opoldne se namreč pripodi težka nevihta in mogočni bliski se urno menjavajo s silovitimi gromi. Med ljudstvom ni povzročilo to gromenje ne resnobe ne bojazni, marveč veselo razigranost. »Čujte, sam ljubi Bog strelja!« so se šalili in nekateri celo čudili, kako da ni pruska policija prepovedala tudi tega.

Tudi škofov sprejem v dekaniji Ksanten meseca avgusta je jasno dokazoval, da tukaj ob bregovih Rena ni prave topline, ki bi mogla izzoreti cvetje, ki ga je pognal majnik v berlinskemu pesku in roditi sad iz njega. V treh župnijah so že dalje časa izvajali majske postave z neizprosno strogotostjo in posledica tega so bile skrajno žalostne razmere v župnijah Alpen, Ginderih in Mencilen.

V poslednji župniji so bili že od novembra prejšnjega leta brez župnika. Le-ta je bil tri tedne v ječi, potem pa je moral proč iz domovine na Holandsko, da tamkaj čaka boljših časov. Škof obišče tudi to vas, četudi ni bilo birmovanja v nji. Vse je bilo okrašeno, da bolj ni moglo biti, vse prebivalstvo je vrisovalo škofu nasproti. Pred cerkvijo so stali birmanci in vsa šolska mladina; vsak je držal v roki zastavico. Samo župnika ni bilo; bila je čreda brez pastirja. Ko škof izraža pred oltarjem ljudstvu svoje prisrčno sožalje nad temi žalostnimi razmerami, mu zadušijo glas solze. Obrne se nazaj, oprime oltarja in bridko zajoka. Vsa cerkev je plakala z njim. Ko pride škof zopet k sebi, vzpodbuja ljudstvo, naj prenaša na krščanski način težko preizkušnjo in se zvesto drži svoje Cerkve in njenih pravomočnih pastirjev.

»Kako to?« smo premišljali pri odhodu: »kako to, da mora edini župnik delati pokoro za to, ker smatra majske postave za nezdržljive s svobodo Cerkve, ki jo ima od Boga! Kako, da ne zapro vse vasi v labodji stolp

v Kleve? Saj vendar vsi do zadnjega soglašajo s svojim župnikom in zastopajo ista načela kot on!

Že so mislili, da se bo dekanija Ksanten odlikovala od drugih v tem, da posvetna oblast ne bo delala sitnosti. Toda ne hvali dneva pred večerom! V glavnem mestu dekanije je

*Sv. Eustahij.
(20. septembra.)*

imel biti sprejem posebno slovesen in vse roke so se mrzlično gibale. Nihče pa ni slutil nevihte, ki se je bližala.

Kakor blisk z jasnega neba je počila novica, da so v vseh krajih, ki jih hoče škof še obiskati, prepovedani javni nastopi, ker se je izkazalo, da so imeli dosedanji demonstrativen značaj. Celotno slovesni sprejem škofa, kakor ga predpisuje cerkveni obrednik, je bil prepovedan. Tudi za mesto Ksanten je vlada prepovedala vse, kar se je le dalo prepovedati. Radovedni smo bili, poroča kaplan Širman, kako se bodo prebili Ksantovci skozi ta pražozd zaprek. Izvršili so — kakor bomo videli — sijajno.

Pred mestom je sprejela škofa četa ja-
hačev. Pri mestnih vratih pa je čakala ne-
šteta množica in ga vzklikajoč spremila do
stolnice; kajti policija je bila pozabila uka-
zati, da mora čakati vsak meščan, dokler se
mudi v mestu nadpastir, doma med štirimi

ljubezen do škofa. In res, če bi se bil tisti
večer sam cesar vozil po Ksantenu, bi raz-
svetljava ne mogla biti sijajnejša. Celo morje
najbolj pestre bengalične svetlobe se je raz-
livalo po ulicah. Prizor je bil čaroben, ne-
beško lep.

Luini.

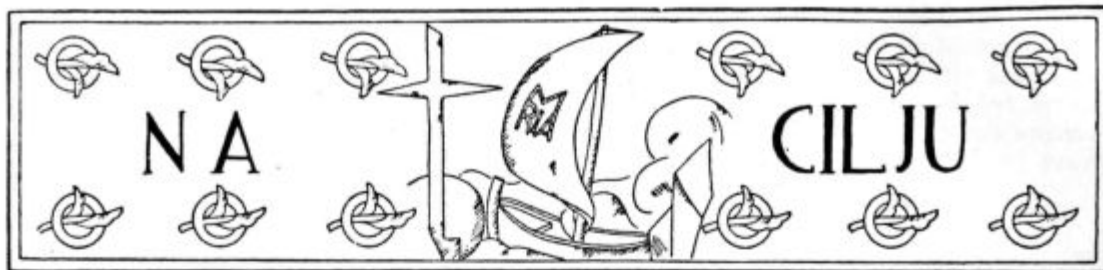
Odrešenik.

Milan.

stenami in pripreti vsa polkna. Nameravano
bakljado je nadomestilo pevsko društvo, ki
je napravilo škofu podoknico na kaplanovem
vrtu, česar nihče ne more zabraniti. Tudi je
bila vlada pozabila prepovedati razsvetljava
in ozaljšanje hiš; zato so storili meščanje vse,
kar so le mogli, da vsaj tako izrazijo svojo

Da so tudi po vsem Oldenburškem spre-
jemali škofa Jan. Bernarda karmoč prisrčno
in slovesno, ni treba poudarjati; saj biva tam
zvesto, katoliško ljudstvo, ki je z enako lju-
beznijo vdano svojemu višjemu pastirju, kakor
svojemu svetnemu knezu.

(Dalje.)

Trpeča ljubezen.

»V ognju se skuša zlato in srebro, prijatelji božji pa v peči poniževanja.« (Sir. m. 2, 5.) Kdor sprejme trpljenje in križe voljno iz rok božjih in je pripravljen na vse poskušnje, ki mu jih pošilja božja Previdnost; kaže, da je prava ljubezen v njem. Na Tabor bi radi vsi šli s Kristusom, na kraj trpljenja, v Getsemani ali celo na Kalvarijo — pa se marsikateri brani.

Li v a d. Rajna Marija je živela kot Marijin otrok še preden je bila sprejeta v kongregacijo. Kot članica in svetovalka v družbi je vsekdar polna sreče in veselja služila Mariji ter skušala za to službo vneti tudi tovarišice. Če bi hoteli kratko opisati njene vrline in kreposti, bi rekli: odlikovala se je v skromnosti, ponižnosti, v potrpežljivem prenašanju trpljenja, ki je bilo

Rafael.

Angel božji...

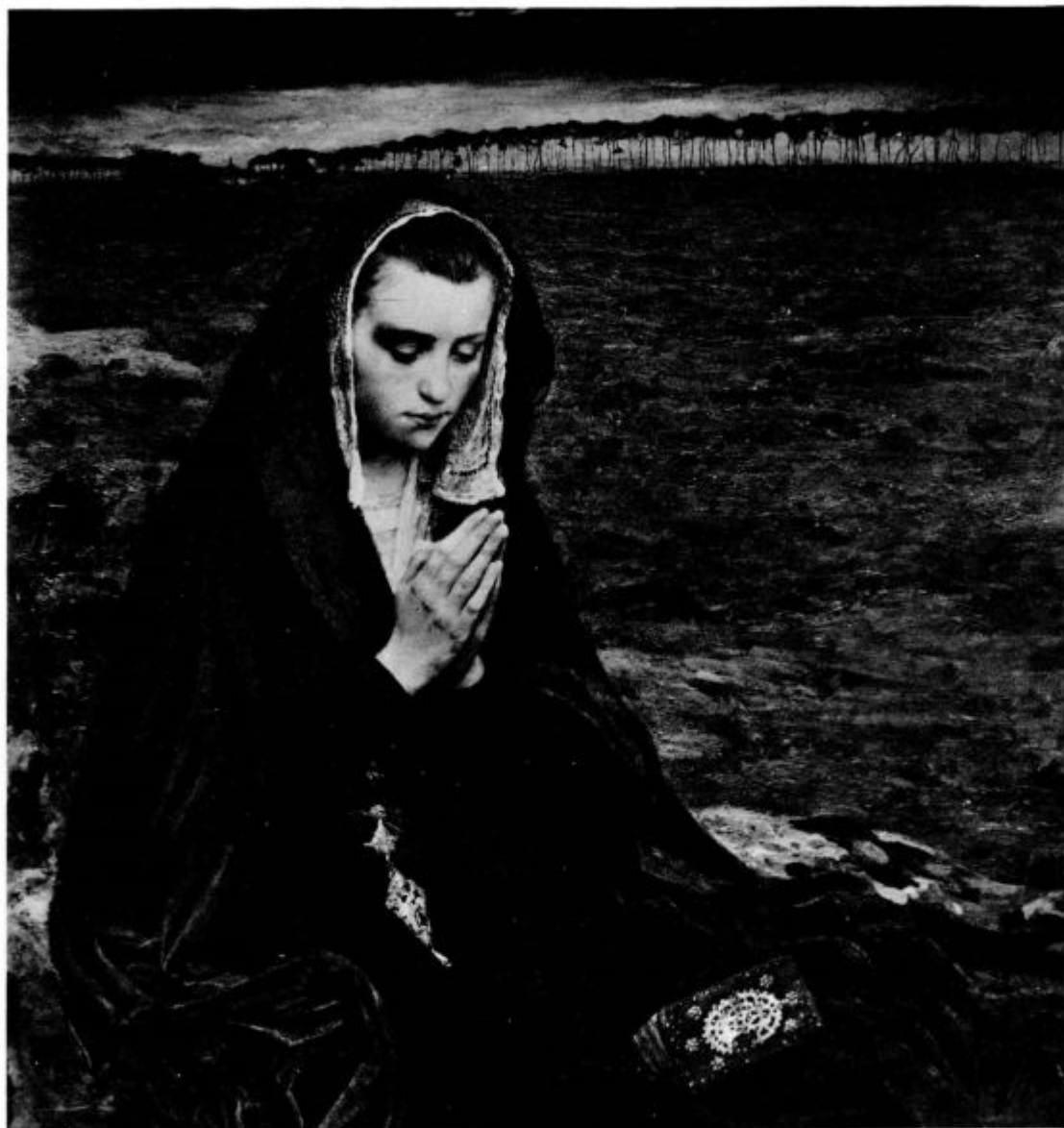
Rim.

Tega pa ne smemo reči o vzorni družbenici † Mariji Gričar, ki je v najlepših letih umrla v vasi Apnenik (šentjernejske žup. na Dolenjskem). Če odkazemo pokojni nekoliko prostorčka v »Bogoljubu«, storimo to iz namena, da pokažemo posnemanja vredne vzore z naših

njen stalen delež v življenju. Najlepšo čednost je čuvala s tem, da je pogosto prejela sv. zakramente. Sv. obhajilo in sveto mašo je cenila nad vse, saj je bila prepričana, da je tu vir vseh milosti za trajno zmago v številnih nevarnostih, ki pretepoštenju mladega dekleta. Povzpela se je

celo do tega, da je napravila sveto zaobljubo devištva. Kot vestna članica tretjega reda sv. Frančiška je točno izpolnjevala redovno pravilo prav do zadnjega. Božjemu Srcu Jezusovemu se je vsak dan iznova posvečala. Iz tega studenca je za-

Toda, ko gar Bog ljubi, ga tudi večkrat preizkusi. Trpljenje † Mariji ni bilo prizanešeno. Vsled revmatizma je bolehal nad sedem let. Zadnje leto je bilo naravnost mučeniško. Roke so ji popolnoma obnemogle, noge so se ji bile skrčile.

Večerna molitev.

jemala trajno bogate milosti za dušno življenje. Da bi se tudi apostolsko udejevala, se je pridno trudila za razširjevanje dobrih časopisov, zlasti »Bogoljuba« in »Glasnika«. Ni treba poudarjati, kako se je prizadevala, da bi izkazovala staršem, zlasti bolni materi vdano ljubezen in spoštovanje.

Vsa v ranah in bolečinah je ležala na bolniški postelji — vdana v božjo voljo. Krepčala se je vsak dan z duhovnim obhajilom, večkrat je pa bila tudi zakramentalno obhajana, kar ji je povzročilo obilno duhovnega veselja. O smrti je govorila brez bojazni ter zagotavljala vsem, ki so jo obiskovali, da bo zanje prosila pri Bogu.

6. junija je mirno izročila svojo dušo božjemu Zeninu. Na veseli praznik sv. Reš. Telesa je bila slovesno ob navzočnosti tovarišic in številnega ljudstva pokopana. Orlovska godba je svirala žalostinke.

S petjem in molitvijo so se poslovile od nje bivše tovarišice. — Podpiraj sedaj svoj lep zgled s priprošnjo za nas vse, ki se še borimo za zmagó! Prosi za nas, da bomo stanovitni v službi Marijini!

Iz žive vere . . .

Ne samo po imenu. Komu še ni znano ime odličnega nemškega politika in voditelja Lud. Windhorsta, ki je tudi ustanovitelj ljudske zveze za katoliško Nemčijo. Malo je tako čistih in nesebičnih značajev, malo tako iskrenopobožnih vodilnih mož, kot je bil Lud. Windthorst. Iz njegovega življenja samo eno potezo, ki je bila objavljena šele lani. (W. je umrl l. 1891. v Berlinu.)

Njegova žena je močno zbolela. Poklicali so prošta Schreiber-ja. Ko ji je omenjal svete zakramente, mu je odgovorila: »Saj bi se dala rada prevedeti, pa ni Ludvika doma; bojim se, da bi se preveč ustrašil, če bi slišal, da sem bila za smrt prevedena. Počakajmo do jutri zjutraj.« Prošt je bil zadovoljen. Prav ko je stopil iz veže, mu pride naproti Windthorst sam, ki so ga brzojavno poklicali iz Berlina. »Gospod prošt, kako je moji ženi?« ga nagovori. Prošt pravi: »Smrtne nevarnosti zaenkrat ni; vendar je pa treba, da ste na vse pripravljeni, kajti gospa je že v letih.« — »Ali ste jo prevedeli?« Ko mu prošt pripoveduje, kako so se domenili, je bil Windthorst ves

razburjen. »Kaj, radi mene bi se ne dala prevedeti? Gospod prošt, pojdite brž nazaj in storite svojo dolžnost! — Pa še nekaj. Prosim vas, povejte mojemu spovedniku (župnik Henniges v Lindenu), če sliši, da sem bolan, naj takoj pride in naj me točno pouči o boleznih; kajti najvažnejše za vsakega kristjana je to, da si ogladi pot v večnost, da prejme sv. zakramente. Župnik Henniges naj skrbi, da ga ne bo nihče zadrževal; jaz hočem živeti in umreti kot dober kristjan.«

Prošt Schreiber je gospo spovedal; nato je šel v cerkev sv. Klementa po najsv. Zakrament. Pripeljali so ga v lepi kočiji. Ko je izstopil, se je nudil tale prizor: ob vežnih vratih je klečal ekscelecna Windthorst na golih tleh skupno z vsem služabništvom. Vsi so imeli goreče sveče v roki. V sprevedu so spremljali duhovnika do bolniške sobe. Med svetim opravlom so zopet vsi klečali . . . »Nič ni bilo narejenega ali prisiljenega,« pravi prošt Schreiber; »vse je prišlo iz srčne pobožnosti in iz žive vere!«

Ob njenem prazniku.

Janez Langerholz.

V danes že skoro pozabljeni knjigi »Slava Mariji« beremo, s kakšno vnemo, s kakšnim svetim ognjem so se pripravljali člani prve Marijine družbe na Slovenskem, da so vsekdar dostojno in nebeške Matere vredno proslavili njene dneve, njene praznike in godove. Bili so to člani večidel iz krogov plemiških družin in vendar so si šteli v čast, da so smeli slaviti njo, ki je dala zemlji Zveličarja in zveličanje, preprosto hčerko judovskega rodu in vendar plemenito hčer Davidovo.

In danes?

Ko je po skoro tristoletnem prestanku spet zabrstelo po naši zemlji cvetje Marijinih kongregacij, se ni dvignila samo ena, ampak je njih število vzrastlo v stotine . . . Ne zbira se krog njenih oltarjev cvet naših plemiških družin, a zato jo obdaja krog naših sinov in hčera, nič manj požrtvovalnih, nič manj plemenitih.

Zadonela je na ušesa slovenska pozdravna pesem naših farnih zvonov, tako ubrana, tako praznična, kakor jo zna

ubrali samo spretnost naših izurjenih zvarnarjev. In ko je utihnila, so v cerkvi zadonele orglje, se je oglasila pesem človeških grl in kipela preko cerkvenih zidov visoko gori pod oblake in še naprej. Praznični govornik je v vznesenih besedah slavil požrtvovalnost naše nebeške Matere do svojih zemeljskih otrok in zraven v nemal poslušalce k ljubezni in požrtvovalnosti do nje. Oltar je bil ves odet v pestrobojno cvetje, ki ga je ljubezen do

vosti. Nikoli se nisem mešala med igravce, in s takimi, ki lahkoživo žive, se nisem pečala. Moža vzeti pa sem privolila v tvojem strahu, ne iz svoje poželjivosti; zakaj tvoj sklep ni v človekovi oblasti. To pa ima slednji za gotovo: kdor tebe časti, da bo njegovo življenje kronano, ako je bilo doizkušeno, da bo rešen, ako je bil v bridkosti, in da bo zamogel tvojo milost doseči, ako je bil spokorjen. Saj se ne veselíš našega pogubljenja, ker za hudim

B. Angelico.

Sv. Kozma in Damijan.
(27. septembra.)

Paris, Louvre.

nje za tisti dan pobrala z domačih oken in ga donesla v cerkev na oltar.

Bil je javni, slovesni shod Marijine družbe.

In tisto uro tistega dne in še dolgo potem je v cerkvi klečala in molila dobavska Ana. Skoro podobno je govorila kakor svoje dni Tobijeva Sara: »K tebi, Gospod, obračam svoje obličje, k tebi povzdigujem svoje oči. Ti veš, Gospod, da nisem nikoli moža pozelela in da sem svojo dušo ohranila čisto vsake poželji-

vremenom tiho narediš in za jokom in plakanjem z veseljem napolnjuješ. Tvoje ime, Bog Izraelov, bodi čiščeno vekomaj!«

Še je obetala, da je pripravljena na vsako žrtev, ki bi jo nebesa terjala od nje, da se ne plaši ničesar, kar bi Bog zahteval iz njenih rok...

Dvajsetkrat je prišla pomlad v deželo, dvajsetkrat se je povrnil Marijin praznik, in v cerkvi pred istim Marijinim oltarjem klečita mati in hči. Mati skoro potrta od prevelike žalosti, hči polna svetega ognja

in nebeške radosti. Mati komaj zadržuje jok, hči kakor bi se bližala svojemu Zveličarju.

Nekdanja dobravska Ana je pripeljala pred oltar svojo hčer, ki jo Bog kliče vun iz družinskega življenja in jo vabi na polje, ki je zrelo za žetev, na polje misijonsko, na planjave azijske, v gozdove črne Afrike, v gotovo smrt...

»Torej si se odločila?« jo vprašuje mati iz cerkve grede proti domu.

»Moj sklep je trden.«

»Trden in trd, trd. Za tvojo mater pretrd.«

»Ali mati, če pa sem prepričana, da me res Bog kliče! Ali je mar klic božji pretrd? Ali naj bomo gluhi, kadar nam Bog govori in kamor nas Bog vabi?«

»Govoriš kakor prerok v svetem pismu.«

»In spet, mati; kolikokrat ste mi v prvih letih moje mladosti govorili o tisti zaobljubi. Pripravljeni da ste na vsako žrtev, ki bi jo nebesa terjala od vas, da se ne plašite ničesar, kar bi Bog zahteval iz vaših rok.«

»Skoro se mi zde to nepremišljene besede.«

»Mati, nikar tako. Raje recite, da so bile dobro premišljene.«

»Ali žrtev je prevelika. Pomisli! Ločitev za vedno. Ti me ne boš več videla in jaz ne tebe.«

»Kaj pa če bi vam umrla? Tudi to bi bila ločitev za vedno. Na zemlji je ločitev, pri Bogu je združitvev. Do nje pa pelje pot iz naše hiše pa tudi iz borne zamorske kočice. Vi boste prišli po prvi poti, jaz pa za vami ali pa pred vami po drugi.«

»Za danes si me premagala. A ni še konec najinih besedi.«

Ni jih še bilo. Še dostikrat je prišla ena kakor druga, vsaka zase ali obe skupaj, tja pred Marijin oltar in tja pred tabernakelj, kjer so se odigrali boji, kjer so hrumeli viharji, kjer so padali dvomi in pomisleki, dokler ni bila izvršena odločilna beseda: »Pojd! Kamor te Bog kliče, tja ti jaz ne morem in ti nočem braniti. Bog s teboj in njegov sveti blagoslov in moje molitve naj te spremljajo na vseh tvojih potih.«

Spet je bil Marijin praznik. Hči je odhajala v misijone. Zadnji pozdrav, zadnji: »Z Bogom!« Slovo na zemlji do snidenja v nebesih.

Mati je dovršila svojo zaobljubo iz dekliskih let, hči je nastopila pot svojega mladostnega hrepenenja, nad obema pa je plavalo oko nje, ki je naša Mati in Kraljica Kristusa Kralja...

Velik dan.

Mladeniška Marijina družba v Škofji Loki je 3. junija obhajala svojo 25letnico. Veliko bojev je morala prestat v tem četrtoletju. Včasih so se zgrozili nad njo temni oblaki nasprotovanja, hoteč jo ugonobiti; zadnje leto so se zlasti nepoučeni in skvarjeni fantini prizadevali, da bi potom norčevanja in zasmehovanja odvrnili dobre mladeniče. Toda vse njih prizadevanje ni nič izdalo. Če je tu pa tam odpadla kaka suha veja, so pa pognale nove mladike, ki je iz njih ob 25letnici vzrastlo mogočno drevo. Ta dan smo imeli nadvse lep sprejem. 40 mladeničev je nanovo izbralo Marijo za svojo Gospo, Zavetnico in Mater. Nobene posebne zunanje slovesnosti nismo prirejali, zato je pa bilo tem bolj slovesno v naših mladih fantovskih dušah. Krasen nagovor voditelja novo sprejetim je navdušil vse navzoče za lepo marijansko idejo. Med sv. mašo smo imeli skupno sv. obhajilo vseh članov. Po popoldanski službi božji pa smo v Društvenem domu proslavili ta veliki dan z lepo

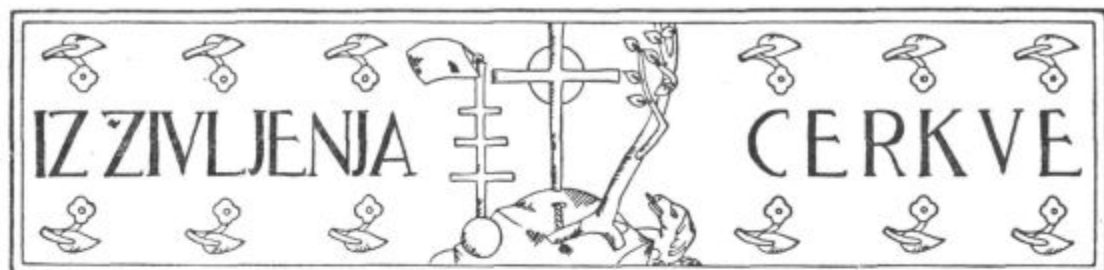
deklamacijo, ki je bila nalašč za to slovesnost sestavljena in z lepo zgodovinsko igro »Sv. Vid«. Vračali smo se v svoje domove z željo, da bi nikdar ne pozabili pomembne 25letnice, zlasti oni ne, ki so ta dan svoje mlado fantovsko življenje posvetili Mariji.

Pa še ena misel nas je navdajala ob sklepu: V naši župniji, zlasti v mestu in bližnjih vaseh, pa tudi po hribih je še veliko mladih fantov, ki za Marijino družbo ne marajo, ker je ne poznajo, osobito, ker ne uvidevajo, kolika sreča je biti Marijin družabnik. Naša naloga pa naj bo, tudi te fante pripeljati k Mariji, da se bodo sami prepričali o veliki koristi in sreči Marijine družbe. Doseči pa hočemo to s svojim res lepim in vzornim kongregacijskim življenjem in z vestnim izpolnjevanjem družbenih dolžnosti, kjer bo treba, pa tudi z besedo.

Marijin vrtec pa — kakor upamo — nam bo v nekaj letih dal veliko

naraščaja, saj ima nad 180 članov. Ti dečki se vsak mesec z velikim veseljem zbirajo pred Marijinim oltarjem in se navdušujejo za ljubezen do nebeške Matere. Tako —

upamo — se bo naša moška mladina še nadalje zbirala pod Marijinim praporom in tako preživljala svoja mlada leta pod varstvom Marijinim. A. O.

Ognjišče kreposti. Marijina družba za učiteljice na Bavarskem je bila ustanovljena že pred 360 leti. Koncem l. 1927. je bilo včlanjenih več kot 1600 učiteljic. Kolika sreča za deželo! Kongregacija daje tem vzgojiteljicam mladine prave smernice za stremljenje po marijanski in apostolski svetosti. Visoko število učiteljskih kongreganistinj ima častno spremstvo v negovanju notranjega življenja. Delovni odseki imajo svoje večkratne skupščine v raznih ženskih redovnih hišah. Pridno delujejo predvsem evharistični, ascetični, karitativni odseki, ter odseki za duhovne vaje.

Točna označba. Da se Marijina družba daleko loči od cerkvene bratovščine, je potrdil sam sveti oče Pij XI., ki je rekel: »V šoli ljube Matere božje ne zadostujejo samo pridige, saj tudi po drugih šolah samo s predavanji ni vse doseženo. V kongregaciji Marijini je treba resnega sodelovanja članov (članic).«

Svečan sprejem meščanov v Marijino družbo. V Splitu je bilo 6. maja sprejetih v kongregacijo 18 kandidatov iz raznih stanov in poklicev. Sprejemni govor v cerkvi Srca Jezusovega je imel škof Bonefačič, ki je sinovom Marijinim polagal na srce, naj bodo čuječi varhi vere in nrvnosti in naj širijo katoliške ideje vsepovsod.

Ali se ji je volja izpolnila?... »Raje z godbo v pekel, kakor v Marijino družbo« — tako je govorila 18letna mladenka v svoji zlobni drznosti in spačenosti na Poljsko-Sleskem. Naslednji teden nenadoma zboli. Huda španska hripa jo spravi v smrtno nevarnost. Pokličejo duhovnika. Nesrečnica ga kljub vsemu prigovarjanju zavrne. Kmalu nato je izdihnila za vedno. Ko so sorodniki in bivše tovarišice njeno truplo spremile na pokopališče, prikoraka nasproti z godbo na čelu cel polk vojakov-lovcev. Godba hoče pokazati s

pogrebci sočutje, pa začne svirati žalno koračnico... Nenavadna groza obide vse navzoče pogrebce, ki so se spomnili drznih besedi nesrečne pokojnice: »Raje z godbo v pekel, nego v Marijino družbo!«

(A. Liebfrauenbote, 1928.)

Mednarodni kongres v proslavo sv. Reš. Telesa, ki je določen za prve dni septembra (od 6. do 9.), budi zanimanje. V glavnem mestu Avstralije, v Sidney-ju, ima general Dobson nič manj kot 10.000 oseb iz zveze katoličanov na razpolago pri ogromnih delih za kongres. Priglašene so romarske skupine iz Čehoslovaške, Francije, Italije, Španije, Anglije, Belgije, Irske, Holandske, Poljske, Rumunije iz Združenih držav Severne Amerike in Švice. — Predsednik evharističnih shodov, škof T. Heylen, je poslal vsem škofom katoliškega sveta, naj bi se verniki vseh škofij ob zaključku evharističnega kongresa v Avstraliji — pridružili sklepni slovesnosti na ta način, da bi se 9. septembra priredile javne procesije s sv. Rešnjim Telesom, kar se bo zgodilo tudi v Sloveniji. Obenem se bodo isti dan povabili na skupno sv. obhajilo verniki, družstva, posebno pa mladina. Procesije z Najsvetejšim se bodo uredile slično kakor o veliki noči pri slovesnosti vstajenja Gospodovega.

Zanimivi so podatki o razvoju Cerkve v Avstraliji. Okrog l. 1790. so prišli tja prvi irski katoličani kot žrtve takratnih političnih nemirov. Šele l. 1803. je smel v Avstraliji neki irski duhovnik prvokrat opraviti sveto mašo. L. 1834. je bil ustanovljen apostolski vikariat. Prvi škof je bil angleški benediktinec o. Janez K. Polding. — Danes ima Avstralija 6 nadškofov, 14 škofov, 1779 duhovnikov, med njimi 1200 redovnikov, 900 misijonskih bratov in 9600 misijonark-redovnic.

Evharištični svetovni kongres, ki bo sledil letošnjemu, avstralskemu, bo trideseti po številu. Določeno je, da bo sklican v mesto Kartago v Severni Afriki l. 1930. V Afriki ga doslej še ni bilo. Ker bo pa omenjenega leta hkrati 1500-letni smrti spomin odličnega sina afriškega podnebja, sv. Avguština, se je pripravljali odbor, ki bo leta 1930. praznoval 50 letnico obstoja, odločil za afriška tla.

Veličastno baziliko v romansko-bizantinskem slogu bodo zidali v Lisieux-u, na kraju, kjer je umrla sv. Mala Cvetka. Kanadski katoličani so darovali za to svetišče že 7 milijonov zlatih frankov. Doslej je obiskalo Lisieux okrog poldrug milijon tujih ljudi.

50letnica smrti velikega papeža Pija IX. je bila letos. Kakor znano, mu je Bog naklonil najdaljšo dobo papeževanja med vsemi 262 poglavarji svete Cerkve. Vladal je 31½ l. Tudi sveti Peter je vodil Cerkev Kristusovo približno toliko časa. Trudapolno trnjevo pot je imel Pij IX. Početkom njegovega pontifikata, ob revoluciji 48. leta, se je moral umakniti v trdnjavo Gaeta blizu Napolja. L. 1870. so se sovražne čete polastile Rima in cerkvene države. — Pa tudi več tolaživnih dogodkov, ki so dalekosežnega pomena, naštejemo v dobi papeža Pija IX. Leta 1854. je bil kot verska resnica proglašen nauk, da je Marija brez madeža spočeta, kar je Marija štiri leta pozneje sama potrdila, ko se je 18krat prikazala blaž. Bernardki ob masabjelski duplini; l. 1867. je vesoljni svet praznoval 1800letnico smrti svetih apostolov prvakov. Kmalu nato so bili škofje katoliške Cerkve sklicani na vesoljni cerkveni zbor. Došlo jih je 700. Cerkevni zbor sv. Cerkve ni zaključil vsega dela. Kdaj se bo nadaljeval? Prej ne, dokler se ne reši tako zvano rimsko vprašanje.

Petindvajsetletnica smrti papeža Leona XIII. smo se spominjali 26. julija. V vrsti 262. papežev je bil pokojni Leon gotovo med prvimi in najduhovitejšimi. Izvoljen je bil za to najvišjo službo, ko je bil — po človeško soditi — že na meji življenja. 68 letnemu kardinalu so prisodili ob izvolitvi komaj par let papeževanja. Toda slabotno telo je izpričalo ogromno delovno silo. Vodil je krmilo sv. katoliške Cerkve celih 25 let. Bil je globok mislec, odličen državnik in diplomat, a tudi mož pobožnosti in svetosti. Podaljšano mu je bilo življenje, da je mogel človeštvo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu.

Redovnica »doktor modroslovja«. V Gradcu je dosegla doktorski naslov uršulinka sestra Anuncijata, hči nekdanjega ljubljanskega profesorja dr. Oskar Gratzija, ki se je bil — dasi Nемец — priučil slovenskega jezika, da je v slovenščini celo poučeval. Bivši dijaki so ga ohranili v blagem spominu.

Sveti oče in katoliški možje. 400 mož se je nedavno odpravilo iz malega italijanskega mesta Tivolija v Rim. Sprejeti so bili pri papežu v avdijenci. V nagovoru je sveti oče izrekel tudi naslednje besede: »Nič ni lepšega in ponositejega za možje, kakor če morejo reči in pri vsaki priliki tudi poudarjajo: Mi smo katoliški možje!« Te besede veljajo tudi tebi, katoliški mož in družinski oče. Ravnaj se po tem!

Zanimivo. Na Angleškem se pripravlja točasno 11 bivših anglikanskih duhovnikov na katoliško mašniško posvečenje.

Solčna in senčna stran. Kot kandidat za predsednika severoameriških držav je postavljen Alfred Smith, ki ga štejejo med najbolj priljubljene državljane U. S. A. Smith je odličen sin katoliške Cerkve ter vestno izpolnjuje svoje verske dolžnosti. Nekateri katoličani so nekoliko v strahu, da bi utegnili protestanti in drugoverci vsled tega katoliško Cerkev napadati ter ji škodovati.

Misijonski mednarodni kongres bo letos od 23. do 27. septembra v Würzburgu na Nemškem. Doslej so bili že štirje taki zbori: l. 1924. v Mödlingu pri Dunaju, l. 1925. v Budimpešti, l. 1926. v Litomericah na Češkem, lani na Poznanjskem. Pred letošnjim kongresom je sklicana za dneve od 21. do 23. septembra misijonsko-znanstvena konferenca, ki jo bo vodil znani misijonski predavatelj profesor Schmidlin iz Münstra.

Čudne reči. Katoliški listi sedaj povečini le malo pišejo o Tereziji Neuman (iz Konnersreutha), ker je brez dovoljenja škofovega ne more nihče obiskati. Zanimivo pa je, da je sveti oče Pij XI. 3. maja t. l. poslal Tereziji Neumann in ondotnemu župniku Naberju poseben blagoslov. Še bolj zanimivo je pa dejstvo, da je Terezija istega dne v zamaknjenju (v ekstazi) zaklicala: »Ti, sveti oče daje prav zdajle tebi in meni blagoslov« (V ekstazi Terezija vsakega človeka, tudi duhovnika ali škofa, tiče). Čez nekaj tednov je res prišlo pismo kot obvestilo papeževega blagoslova. Pismo je imelo datum: »Vatikan, 3. maja 1928.«

Irci in duhovski naraščaj. Zadnje dni je bilo po vseh katoliških župnijah na Irskem posvečenih 181 bogoslovcev za mašnike. Samo v enem mestu (Maynooth) je bilo 61 novomašnikov.

Kapucinski red, ki praznuje letos 400letnico, ima v svoji sredi celo vrsto častitljivih služabnikov božjih, več mučencev za sv. vero, devet blaženih in pet svetnikov. Kapucinski red je dal sveti Cerkvi mnogo odličnih učenjakov, bogoslovcev, kardinalov in diploma-

tov. Danes ima red, ki ga vodi generalni predstojnik P. Melhijor de Benisa, do 10 tisoč članov, med njimi 30 škofov in nadškofov. Kapucini so vsekdar krepko posegali v misijonsko delo. Danes je na misijonskem polju 1200 kapucinov, ki imajo svoj delokrog v Braziliji, na Kitajskem, v Siriji, Arabiji, v Avstraliji in Bolgariji. Lastnih naselbin (samostanov in podružnic) imajo 513 + 395. Duhovnikov ima kapucinski red 4494, klerikov 1772, lajkov 2931. — Tretji red šteje v 9010 občinah 1.141.450 članov.

Zavod sv. Hieronima v Rimu, ki je namenjen gojencem iz Jugoslavije, bo imel v bodoče vsled sporazuma med jugoslovanskim ministrom za vnanje zadeve in med Vatikanom samo take rektorje, ki so jugoslovanski državljani in jugoslovanske narodnosti. Za ravnatelja zavoda je sedaj določil generalni vikar škofa splitskega dr. Jakob Čuka. V upravni svet sta imenovana dr. Štefan Sakač, profesor v Rimu (na orientalskem zavodu) in Ambrož Bačić, tudi profesor v Rimu, in sicer na dominikanski univerzi. Oba sta Hrvata.

Nova maša sredi morja. Na parniku »Bengaria« se je peljal na obisk svoje postarne matere na Irsko — v Ameriki (Denver, Colorado) posvečeni novomašnik Harrington. V svoji stari domovini je hotel imeti novo mašo. Ker je bilo na ladji do 300 katoličanov, jim je ustregel, pa je na nedeljo med vožnjo na morju opravil prvo sveto daritev.

Smrtna kosa. V Rimu je umrl kardinal Tacci, ki je bil med vojno nuncij v Belgiji. Pri zadnji papeški volitvi je bil imenovan med onimi, ki so imeli največ upanja za izvolitev.

Posvetitev pomožnega škofa lavantiškega dr. J. Tomažiča je bila v mariborski stolni cerkvi 1. avgusta. Svete obrede so ob navzočnosti ogromne množice vernikov in dostojanstvenikov izvršili — kakor zahtevajo cerkveni predpisi — trije škofje - posvečevalci: domači knezoškof dr. A. Karlin, knezoškof ljubljanski dr. Anton Bon. Jeglič in škof krški dr. J. Srebrnič.

V Rimu, na papeški univerzi »Gregorijani«, je bil povišan za doktorja modroslovja gojenec v zavodu »Germaniku« Ignacij Lenček iz ljubljanske škofije.

Smrt je pobrala odličnega delavca v vinogradu Gospodovem, duhovnega svetnika Janeza Čemažarja, župnika v Teharjih pri Celju. Pokojni je bil Selčan, rojen leta 1867. Vnet za slavo božjo in srečo vernikov se je mnogo žrtvoval za lepoto hiše božje, ki je bila sezidana po njegovem prizadevanju. Bohehal je dolgo časa, a vsekdar z mučeniško

vdanostjo prenašal križe in težave. Pogreba se je udeležilo nešteto ljudstva ne le iz domače župnije, marveč tudi od blizu in daleč. Do 50 duhovnih sobratov ga je spremilo na pokopališče. Naj uživa pri Bogu zaslužno plačilo!

Redka svečanost. Kapela sv. Cirila in Metoda v Vratih pod Triglavom je dodelana. Aljažev klub duhovnikov, ki se je trudil in zbiral darove za omenjeno kapelo, sezidano po načrtu arhitekta Vurnika, je povabil knezoškofa Jegliča, ki se je rade volje odzval in osebno izvršil ob navzočnosti 500 planinskih gostov obrede blagoslovljenja dne 29. julija. Pri maši je popeval bivši Aljažev zbor z Dovjega, godba katol. delavskega društva z Jesenic je igrala cerkvene pesmi.

»Naši vojaki na Kosovem polju molijo vsako nedeljo en Očenaš in Češčenomarijo za one dobrotnike, ki kaj darujejo novi cerkvi sv. Antona Pad., tako nam piše višji vojni duhovnik iz Prištine. Cerkev je bila posvečena 13. junija, a je še brez strehe. Ta dan je imel škof dr. Gnidovec ondi birmovanje. Blagoslovil je tudi kip sv. Antona P. Za pošiljatev darov je uredništvo prejelo zveženj položnic Prva zbirka (485 Din) je bila že nakazana. — Vojaški duhovnik Ivo Badrov se priporoča za lep lestenec, za svečnike, za mašno oblieko in za en zvon.

60letnik mašništva je praznoval 19. julija v Šmartnem pri Slovenjgradcu č. kanonik in dekan Ivan Lenart. 87letnega bisero-mašnika je ta dan počastilo do 30 duhovnikov in mnogo ljudstva. Sveto mašo je opravil jubilatant v novi mašniški obleki, ki so jo darovale šmartinske žene in dekleta.

Katoliške župnije v okrilju belgr. nadškofije so po prizadevanju nadškofa Rafaela Rodiča takole osnovane in urejene: 1. Župnija Kristusa Kralja v Belgradu obsega del mesta ob Savi; pod njeno upravo spada Valjevo in tudi mesto Šabac, ki pa dobi lastnega duhovnika, ter kraji ob Bosni do Velike Plane. — 2. Župnija sv. Antona v Belgradu. Pripada ji del Belgrada ob donavski obali do Grocka. — 3. Župnija Smederevo se vleče od Grocka do Brze Palanke, nato ob železniški progi do Velike Plane, Petrovca in Majdanpeka. — 4. Župnija Kragujevac. Z njo so združeni kraji: Svilajnac, Jagodina, Kraljevo, Čačak in Užice do bosanske meje. — 5. Župnija Bor s sedežem v Belgradu in cerkvijo blažene Device Marije poleg samostana asumpcionistov. Pod njeno upravo spadata kraja Rtanj in Bogovina. — 6. Župnija v Nišu. Pod njeno upravo so kraji ob železniški progi od Čuprije do Caribroda, od Niša do Zaječarja in Negotina, na jugu pa do Vranje in Kruševca.

Odlikovanje. O priliki posvetitve nove cerkve v Šmarjeti na Dolenjskem je imenoval ljubljanski knezoškof ondotnega župnika Iv. Perko duhovnim svetnikom. Isti častni naslov je podeljen župniku v Mozlju Jožefu Erker.

Zlato mašo je opravil dne 24. jul. župnik Miloš Šmid, ki že 36 let vodi kot župnik težko, odročno župnijo Solčavo ob koncu Savinjske doline. Svojim zvestim župljanom je tekom let prenovil župnijsko in podružno cerkev. Občudovanja vredna je njegova ljubezen do faranov, ki med njimi kljub vsem težavam vztraja že toliko let. Številni prijatelji v domovini in drugod mu žele čvrstejšega zdravja, da bi krepak in vesel obhajal še biserno mašo!

Slovesnost v križevniškem redu. V nedeljo, 16. septembra, bo praznoval superior Bernard Polak iz Ormoža, bivši večletni predstojnik ljubljanskega konventa, v ljubljanski prenovljeni križevniški cerkvi 50-letnico mašništva. Zlatomašnika je odlikoval sveti oče Pij XI. s tem, da ga je prištel tajnim komornikom z naslovom monsignor. Bog daj zdravje in obilo blagoslova še v bodoče!

Novi grobovi. V Kranju je dne 9. avgusta zatisnil za vedno oči mestni župnik, bivši čekan Anton Koblar. Do zadnjega je bil čvrste postave, končno ga je pa strla bolezen v želodcu, ko se je vprav pripravljaj, da bi praznoval svojo zlato mašo. Ni mu bilo dano. Gospod življenja ga je odpoklical. Pokojni si je zagotovil mesto v vrsti domačih zgodovinarjev s pisateljskim sodelovanjem v raznih listih, zlasti s spisovanjem zgodovine nekaterih župnij. Bil je tudi več let odbornik Kat. tiskovnega društva v Ljubljani, ustanovil je tudi v Kranju tako društvo za Gorenjsko. V političnih zadevah so ga označili kot »nemirnega duha«. Drugače je imel pa čuteče srce za bedne in delil dobrote, ki zanje svet ni vedel. Bog mu bodi plačnik!

Spremembe v slovenski frančiškanski provinci sv. Križa. Ljubljana: Dr. P. Hadrijan Kokol. P. Alojzij Lipej. P. Krizostom Sekovanič. P. Jožef Aljančič. — Novo mesto: P. Kazimir Zakrajšek. P. Ladislav Pintar. — Kamnik: P. Dionizij Dušej. P. Bernard Jamar. — Nazaret: P. Kerubin Tušek, gvardijan. P. Hubert Marolt. — Brežice: P. Jeronim Knoblehar. P. Pacifik de Cernuchy. Dr. P. Stanko Marija Aljančič. — Maribor: P. Severin Korošec, gvardijan. P. Dominik Nabernik. — Sv. Trojica: P. Ernest Jenko, gvardijan in župnik. — Brezje: P. Bonaventura Resman, gvardijan. P. Oton Kocjan. — Vič: P. Teodor Tavčar, superior. — Nova štifta: P. Ambrož

Remic, superior. P. Friderik Saller. — Šiška: P. Pij Zankar, superior in župnik.

Kronika. (Ljubljanska škofija.) Za doktorja bogoslovja je bil povišan na ljubljanskem vseučilišču Alojzij Odar, semeniški duhovnik v Ljubljani.

Frančiškanske misijonarke, ki jih imenujejo »bele sestre«, so dobile svoj dom v Ljubljani. Je to misijonska kongregacija, ki v Frančiškovem duhu združuje delo in premišljevanje. V molitvi iščejo te misijonske sestre Marijinega blagoslova za težko apostolsko delo. Središče njihovega duhovnega dela je presv. Evharistija. V vseh zavodih »belih sester« se goji celodnevno čiščenje Najsvetejšega. Ta družba ima že 50letno zgodovino vztrajnega in blagoslovljenega dela za seboj.

Ljutomer. Stopila sem med nje. Obstati sem morala. Najmlajše so bile zbrane sredi bujnega majniškega cvetja. Kaj naj zrem? Nežne cvetove šmarnic, bezga in mačeh, ali vas, pomladne cvetice, v belih, prazničnih oblačilih, z blestečimi očmi, žarečimi lici in svetlimi svetinjami na kristalnih srcih? Zjokala bi se ganjenosti in veselja. — Pripravljale so za sestanek, ki je bil posvečen Kraljici maja.

Nebeška mati, če vzbudi tak prizor v človeških srcih toliko mehkih, blagih čuvstev, koliko veselja si občutila Ti?

Mati, kako naj se Ti zahvalimo za lep vrt, ki si ga ustvarila med nami?

25 let je že minilo, odkar se zbiramo tu v Ljutomeru pod Tvojo zastavo. Naše vrste so narastle. Družba šteje sedaj 180 člani. Neumorna požrtvovalnost g. voditelja za naš dušni blagor zasluži vse priznanje. Vsako leto imamo tridnevne duhovne vaje, vsak mesec nauk in nato sestanek, pri katerem nastopajo članice z lepimi, poučnimi govori in deklamacijami. Pa tudi igre uprizarjamo, kar je zlasti mlajšim v veliko veselje. Marijine praznike obhajamo posebno lepo. Kako srečne smo, kadar je zbrana vsa naša številna družinica okrog naše Matere, ko se dvigne skupna pesem v en sam izliv ljubezni, eno samo prisrčno prošnjo: Ti moja mati, jaz Tvoj otrok! Marija, čutimo Tvoj dih, Tvoj blagoslov v naši družbi. Leto za letom opazujemo Tvoje otroke, kako Ti postajajo vedno bolj vdani, kako polagoma odmirajo svetu, kako jih mičeš edina še Ti in — Tvoj Sin. Kakor lastavica zahrepeni jeseni po solncu, tako tudi njih duša po solncu, po božji ljubezni in — po žrtvah. Pa tudi dobrih, krščanskih mater nam daje naša družba. Blagor detetu, katero izroči zemeljska mati takoj v prvem početku naj-

boljši, nebeški Materi. Kako blagoslavlja Bog to prvo daritev srečne zemeljske matere!

Ni vsem usojen samostan ali zakon. Tiho in skromno žive Marijini otroci, ki ostanejo sami zunaj med svetom, življenje žrtev in ljubezni. Ravno ti so nam v vzpodbudo in oporo; svetijo nam z vzornim, čednostnim življenjem kakor svetilniki na vihravem razburkanem morju — saj njih vodnica, učiteljica, mati — je Marija. Mati ljubezni, kako naj se Ti zahvalimo? Duša šepeče v sveti ljubezni: Ave Maria, gratia plena! — M. K.

Rajhenburg. Iz naše kronike nekaj malega. Versko življenje v Marijini družbi — upamo — vedno napreduje; temu pripomorejo redni shodi in skupno mesečno sv. obhajilo. Vsako leto (na glavni praznik) je sprejetih okrog 30 kandidatk v kongregacijo. Dobre časopise pridno podpiramo in zanje agitiramo. Vsako leto, na praznik Marije, Pomočnice kristjanov, poromamo na Radno, kjer se sotrudnice udeležijo tudi salezijanskega shoda in vesele zabave v gledališki dvorani. Naj ljubi Bog podpira naše delo in bodoče načrte!

Slavnost v Zgoniku v počeščenje sv. Terezije Det. J. Tržaška okolica je doživela dne 10. junija cerkveno slovesnost, ki je prva te vrste. Pred krasnim kipom nove svetnice se je vsa verska občina pripravljala na slovesnost blagoslavljanja z devetdnevno pred kipom v cerkvi. Vsak večer so se verniki zbrali in poslušali življenjepisa sv. Male Cvetke. Posamezniki so donášali napisane prošnje in jih polagali pred podobo svetnice. 225 jih je bilo. Med devetdnevno so ljudje prejeli pridno sv. zakramente. Na dan slavnosti je došlo devet okoliških duhovnikov. Zadnji govor je bil na prostem, kajti zbralo se je bilo do 4000 ljudi. Kip je blagoslovil križki župnik Furlan. Nato se je razvrstila procesija, kakršne Zgonik še ni videl. Podoba svetnice je nosilo izmenoma 18 deklet v narodni noši. Ko se je vsa pobožnost zaključila, je dajal župnik Furlan svetinje sv. Male Cvetke v poljub vernikom. Naj sv. Terezija pošilja cvetke milosti božje nad vso tržaško okolico!

Škale. Ne bomo se hvalile, da skuša naša Marijina družba točno ustrezati družbenim pravilom, saj to je najmanj, kar se zahteva. Vodstvo se trudi, da bi vse članice res zaslužile častni pridevek Marijinih otrok. Brez svaril, tudi ostrejših, seveda ne gre, kajti dobe se mladi ljudje, ki jim dekliska Marijina družba prekrižava pota posvetnosti in lahkoživosti, zato bi najraje videli, da bi čimmanj mladenk iskalo zavetja v Marijinem varstvu. Hvala Bogu, da je med nami lepo število neustrašenih mladenk, ki posnemajo modre evangeljske device, ki so vedno pripravljene, ko pride nebeški ženin. Blagor jim!

Sv. Bolfenk pri Središču. »Kaj takega pa še ni bilo pri Sv. Bolfenku,« — je vzklíkní marsikdo, ko je bilo zadnji binkoštni praznik nanovo sprejetih kar 54 kandidatk v Marijino družbo. Poprej je bilo v družbi, ki je žívtaríla, samo 24 članíc. Bolehavost je rajnega župnika ovírala, da se ni mogel posvetiti vodstvu Marijine družbe tako, kot se zahteva. Z novim g. župnikom je došlo tudi obnovljeno versko življenje v župnijo. Priča temu je tudi velíčastni sprejem v Mar. družbo. Slovesnost je opravil prof. P. Žívtorník iz Maribora. Naj bi bodrílne besede njegove pokazale obilno uspeha v krepóstem življenju vseh članíc! Oklenimo se trajno družbe, ki nas bo vodíla in krepíla na poti do popolnosti. Če smo doslej nekoliko dremale, naj bo odslej naše geslo: »Naprej po izbráni poti!« Prebirajmo pridno zlasti naše glasilo »Bogoljub«. Za bodoče naj se število naročnic poveča in zvíša; vsaj še enkrat toliko ga mora biti. (»Bogoljub« prihaja zdaj k nam samo v 38 izvodih, »Glasnik« v 27 izvodih.) Plačilo za trajno vnemo v kongregacijo bo obilno: Prvo: Mirna vest, veselo in zadovoljno srce. Drugo: Pošteno in dobro ime. — Tretje: Blagoslov v življenju. — Četrto je zapopadeno v obljubi: »Dober Marijin otrok ne bo pogubljen.«

Za življenje.

Kaj je katoliška akcija? Pri nas to nazívanje (akcija = delovanje, udejestvovanje) ni še tako znano, kot drugod; kajti pri nas so že številni katoliški shodi dali in določili točne smernice, kako naj se vsa javnost prepoji s katoliškim mišljenjem in kako naj se v dejanju v vseh panogah našega javnega življenja pokaže, da nam »katoličanstvo« ni izraz brez jedra, marveč polnost življenja po načelih Kristusove vere. Kljub temu je potrebno, da se nekoliko globlje seznanimo s tem, kar hoče papež označiti s tujo besedo »actio catholica« = katoliško udejestvovanje.

Katoliška akcija hoče zlasti tudi pritegniti katoliške lajike, posebno inteligente, da se po svojih močeh posvete zgoraj označenemu smotru.

Dve važni okrožnici je v tem oziru že objavil sedanji papež Pij XI. (»Ubi arcano« leta 1922. in »Quod primas« l. 1925.) Prva govori o miru (»Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem«); druga o Kristusu Kralju. — V obeh je prav za prav govor o katoliški akciji: »Svet pogréša miru, ki ga tako potrebuje in ki po njem tako hrepeni. Mir je pa mogoče najti samo v kraljestvu Kristusovem; dobimo ga po posredovanju svete katoliške Cerkve. Cerkev pomaža do tega miru s tem, da hoče vladav-

stvu Kristusovemu pripraviti pot v zasebno, družinsko življenje in v življenje narodov. Delo za ta smoter, je — kratko rečeno — katoliška akcija. Beseda je nova, stvar je stara. Vliti katoliško stremljenje v zasebno in javno življenje, je tako staro, kot katoliška Cerkev sama.

Vincencijev brat.

Kdor še ni nikdar s temeljito resnostjo napravil premišljevanja o svetopisemski resnici: »Boljša je molitev s postom in miloščino, kot spravljati zaklade zlata...« (Tob. 12, 7.) naj vzame v roke sila zanimivo, 82 strani obsegajoče »Letno poročilo« osrednjega sveta Družbe sv. Vincencija Pavelskega za prostovoljno oskrbovanje siromakov in za varstvo mladine v Ljubljani«, pa ga bo to berivo brez dvoma ogrelo. Spoznal bo, kako lepo, plemenito, eminentno krščansko, osrečujoče in pred Bogom neizrekljivo zaslužno delo je — podpirati pomoči potrebne siromake ter zapuščenno, osirotelo mladino.

Gori omenjeno poročilo je obenem zgodovina 50 letnega uspešnega delovanja Vincencijeve družbe v Ljubljani, hkrati pa letno poročilo centralnega sveta in konferenc za l. 1926. in 1927. Poleg jedrnatih sestavkov, ki te pouče, kaj je krščanska karitas (ljubezen do bližnjega), razbereš iz knjige vse potrebno, kar ti je o dobrotelnosti treba znati in kar se je v tem oziru tekom 50 let pri nas v prid ubožcem in sirotam že storilo. Seznaniš se z raznimi osebami, ki so kot tihi apostoli ljubezni do bližnjega stali v tem polstoletju v prvih vrstah. Knjiga ponazaruje vse to v slikah.

Naj v bodrilo vsem bralcem navedemo iz knjige sklepne besede iz govora odličnega Vincencijevega brata † Karla Pirca:

»V žalostnih časih živimo! Svet je pozabil na Boga, misli le na zlošno življenje in na sebično uživanje. Človeška družba razpada. Edina rešitev je povrat k Bogu. Toda pomni: Boga svet ne bo našel, dokler mi ne bomo našli pota k revežem. Pot k revežem pa ni nič drugega kot ljubezen, ki o nji govori Gospod Jezus: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil... Vincencijeva družba hodi to pot že 50 let...«

Sledimo svojim prednikom tudi mi! Ponesimo vzvišeno misel karitativnega dela po vsi škofiji, v vse župnije, v vse katoliške organizacije, v III. red sv. Frančiška, v Marijine družbe, med prosvetna in strokovna društva, v palače po mestih, v hiše po deželi do

zadnje gorske kočice. Ne odnehajmo, dokler ne bodo prešinjani s karitativnim mišljenjem vsi sloji, stari in mladi, moške in žene, fantje in dekleta!... Nemaniči smo vsi, pa vse posedujemo (2 Kor. 6, 10) v Kristusu Gospodu našem. V to nam pomagaj Bog!«

ODGOVORI.

N. N. Soditi po tem, kar ste razodeli, nimate prav nobenega povoda za nemir pred sv. obhajilom. Bog pač dopušča tako preizkušnjo, da se človek bolj pripravlja in bolj poniža ter da je deležen več milosti. V takem slučaju vzdihnite: »Gospod, ti veš za mojo slabost; pomagaj mi!« — Glavno, na kar pazite, je: Biti morate v milosti božji in prejeti morate sveto obhajilo s pravim namenom, t. j. iz ljubezni do Jezusa, ne pa iz navade, ali zaradi ljudi. — Pomnite pa, da povzroča tak nemir tudi zli duh, ki hoče človeka odvrniti od pogostnega sv. obhajila. Prav zaradi tega vztrajajte! — Pravite, da Vas motijo tudi besede apostolove: »Kdor nevredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega.« (1. Kor. 11, 28.) Te besede je treba prav umeti. Primera je sprejeta iz nekdanjega običaja, ko so na smrt obsojenim spisano obsodbo na kosce raztrgali in zaužiti dali, češ, ni rešitve več. S tem je hotel apostol naglasiti, da človek, ki bi božje-ropno prejel sv. obhajilo, tako rekoč samega sebe obsodi. Bil bi seveda pogubljen, če bi takoj umrl in bi se skesano poprej ne spovedal. Označena je velikost greha. Ni pa tega tako umeti, kakor da bi se ta greh ne mogel izbrisati. Ni je hudobije, ki bi je vsedobri Bog ne odpustil, če jo grešnik prav obžaluje in če se resnično spokori, saj pravi Sv. pismo: »Ako bi bili vaši grehi kakor škrlat, bodo beli (po pokori) kakor sneg. (Iz. 1, 18.)«

Novaki. Zasebnih dopisov o poslovitvi duhovnikov, o preselitvi, raznih zahvalah in slavospevih ne kaže objavljati. Nima pomena; duhovnikom samim pa take reči povečini tudi niso všeč.

A. M. v Š. Odgovor ne sodi v širšo javnost, ker spada v spovednico. Če že hočete, da Vam zadevo pisмено razjasnimo, naznanite naslov.

F. S. Kar prosite, če Vas sprejmejo. Drugo je po dobri spovedi poravnano.

111: Pojdi z Jezusom v »avdijenco« k Očetu. Nobena molitev ni izgubljena; seveda se uspeh pokaže dostikrat čisto drugače, kot smo si mi kratkovidni prosjaki zamislili. Bog pač malo dalje gleda nego mi. — **C. C.:** Ako se pogoj zaobljube ni izpolnil, odpade tudi zaobljubljena obveznost.

DOBRE KNJIGE.

Studenci žive vere. 24 govorov o svetih zakramentih. Dr. Mihael Opeka. Založila prodajalna Katol. tisk. društva v Ljubljani. 1928.

Pozdravljamo prav iskreno tudi to književno novost! —

Kaj vsebuje?... Potniki proti pravi domovini smo. Proti večnemu cilju romamo. Če hočemo srečno tja dospeti, potrebujemo nadnaravno pomoči: milosti. Ta milost nam po Jezusovi naredbi doteka iz svetih zakramentov, kakor iz sedmerih vrelcev, ki jih imenujemo tudi studenci moči.

O zakramentih, ki imajo v sebi zdravilno moč zoper dušne bolezni in zanesljivo ozdravljajo vse, ki se jih prav poslužujejo, je treba, da smo pravilno in dobro poučeni. Pa je — žal — v tem oziru prav mnogo usodne nevednosti. Zato je pa bila srečna misel, da je stolni pridiigar, kanonik dr. M. Opeka tudi nauk o sv. zakramentih temeljito in v obliki cerkvenih govorov tako obrazložil, kakor zna le on. Vse te govore je dal ponatisniti v posebni knjigi z zgoraj označenim naslovom. Kakor vsi govori dr. O., se odlikujejo tudi ti poslednji po jasnosti, po točnem, logičnem in umljivem dokazovanju, po krepkem in domačem jeziku.

Pridiigarij, stari in vzgojitelji, ženini in neveste, botri in botre, mladi in stari: vsi bodo lahko zajemali iz knjige pouka zase in za druge; vsi se bodo navzeli sv. spoštovanja do sedmerih »svetstev«, vsi se bodo prepričali, kako veliko dobroto je izkazal božji Sin človeštvu s tem, da mu je zapustil zaklade milosti v sv. zakramentih. Sezite po knjigi, da se boste o vsem tem sami prepričali.

»Katekizem Marijine kongregacije.« Mesto dosedanjih širših družbenih knjižic s pravili, nauki in z molitvenikom za Mar. družbe, — je oskrbelo

Osrednje vodstvo Mar. dr. v Ljubljani, 46 str. obsegajoč sešitek, ki nudi v izbranih, dobro pretehtanih besedah vse, kar je potrebno članom in članicam M. družb znati in vedeti — v priljubljeni obliki vprašanj in odgovorov. Ta priročna knjižica z jasno in točno vsebino se bo brez dvoma brž udomačila; z njo se bo obenem vpeljala enotnost v vodstvo, v ustroj in organizacijo M. dr.

Brezalkoholne sadne pijače. Spisal Josip Priol. Izdaja »Brezalkoholna produkcija« v Ljubljani, Poljanski nasip 10. Cena broš. 10 Din, vez. 15 Din. Knjižica praktično obravnava na 86 straneh pripravlanje brezalkoholnih sokov v domačem gospodarstvu. Priporočamo!

Boj in zmaga. Pravljica. Spisal T. Strniša, slikal Justin. Ta drugi zvezček knjižnice »Svete vojske« je namenjen predvsem mladini in stane 5 Din.

DAROVI.

Za bosanski misijon: Svetnik J. Kalan 360 Din. Za banjaluške družine: Mar. Bevc 5 Din.

Odpuški za mesec september 1928.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjenja razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja praznik sv. Angelov varihov (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji), p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 17. dan.

3. Ponedeljek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 17. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetelega Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

8. Sobota. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rujavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje

je treba poleg drugega moliti sedem Očenašev in sedem Češčenamarij za duše v vica; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; k) istim kakor 17. dan. — Tretjerednikom v. o.

9. Nedelja. Ime Marijino. Sv. Peter Klaver. Kjer se danes obhaja praznik presl. Imena Marijinega, dobe p. o. vsi verniki, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu svetega očeta. P. o. udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi. Dalje p. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

15. Sobota. Žalostna Mati b. (Glej nasl. ned.)

16. Nedelja. Kjer se danes obhaja praznik Matere božje sedem žalosti, dobe: a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere božje, ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. udje br. sv. Družine.

17. Ponedeljek. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

18. Torek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Petek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu svetega očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Ponedeljek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Četrtek. Sv. Elzevirij. P. o. kakor 17. dan.

29. Sobota. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vica; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

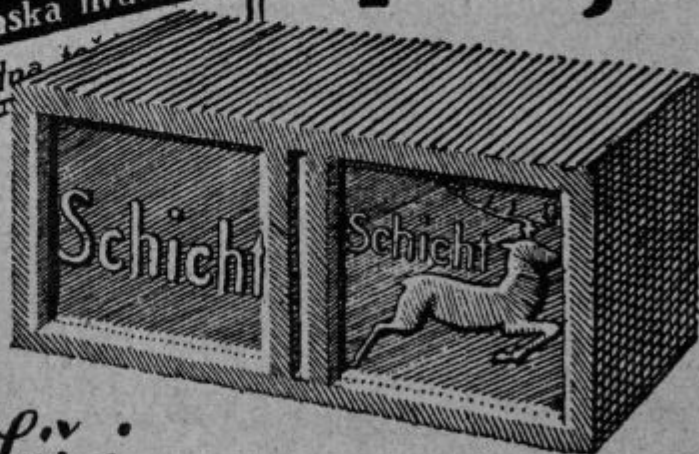
Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

Schichtov

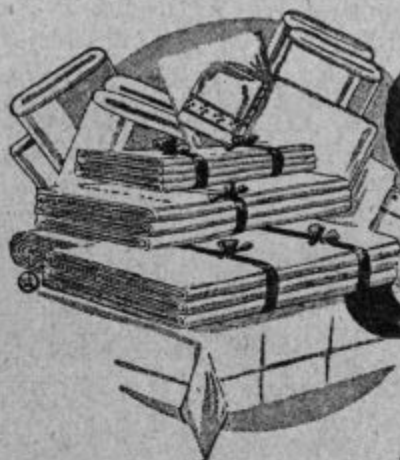
način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

priporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkviijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino

GRITZNER in ADLER

za dom, obrt in indu-

strijo v vseh opre-
mah.

Istotam

švicarski pestilni stroj

DUBIED.

Penk

v vezanju brezplačen.

Nizke cene.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega

spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

Objavljamo danes en lep primer, da bi se videlo, kaka priznanja in zahvale dobiva Laboratorij „ALGA“ na Sušaku od najuglednejših oseb radi izbornih uspehov, ki se dosežajo v vseh krajih in v vseh slučajih z železnatim kino-vinom „Energin“.

Dr. Nikola M. Dobrečić

Arcibiskup Barski Primas Srpski

BAR (Crna Gora) S. H. S.

Cijenjeni Laboratorij „ALGA“
SUŠAK

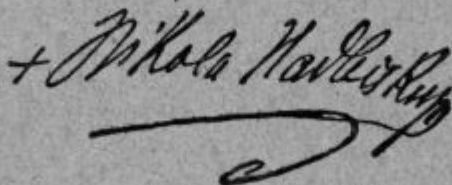
Molim Vas, da mi izvolite poslati za moju upotrebu, jer ovdje hara malarija, a Vaši lijekovi vrlo dobro djeluju: 6 velikih boca „ENERGIN“, željezovito kina-vino sa odnosnim darom.

Ovaj sam lijek uzimao do sada i mogu reći, da mi je vrlo dobro činio.

Takodjer Vas molim, da ili ujedno sa tom mojom pošiljkom ili posebno pošaljete, mome NADBISKUPSKOM SIROTIŠTU-ARCIBISKUPIJA, BAR CRNA-GORA nekoliko boca „ENERGIN“, željezovitog kina-vina za jačanje krvi i nekoliko boca „ALGA“, proti reumatizmu što će Vam dobar BOG naplatiti.

Toplo pozdravljam g. direktora, kojeg sam tamo upoznao i šaljem Vašoj cij. i dobrotvornoj firmi moj blagoslov.

Vaš odani

Dr. Nikola M. Dobrečić, nadškof barski, primas srpski
Bar (Crna gora) S. H. S.

Cenjeni Laboratorij „ALGA“ — Sušak.

Prosim Vas, da mi blagovolite poslati za moju porabo, ker tod divja malarija, Vaša zdravila pa zelo dobro učinkujejo: 6 velikih steklenic „Energin“ železnatega kina-vina z odnosnim darom.

To zdravilo sem doslej že jemal in morem reči, da mi je zelo dobro delo.

Prav tako Vas prosim, da obenem s to mojo pošiljativjo ali pa posebej pošljete mojemu nadškofijskemu sirotišču — Nadškofija, Bar, Crna gora, nekoliko steklenic „Energin“ železnatega kina-vina za krepitev krvi in nekoliko steklenic „ALGA“ proti reumatizmu, a dobar BOG naj Vam vse povrne.

Toplo pozdravljam g. ravnatelja, s katerim sem se tam spoznal, in Vaši cenj. in dobrojelni tvrdki pošiljam svoj blagoslov. Vaš udani

Nikola, nadbiskup.

Enako navdušena priznanja dobiva Laboratorij „ALGA“ na Sušaku dnevno tudi za domače sredstvo „ALGA“ proti reumatizmu, protinu in prašek „MAGNA“, ki je najboljše sredstvo za čiščenje želodca in črev ter za zboljšanje prebave.

*Zarom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentínovo milo